

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อ
ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
THE EFFECTS OF APPLYING CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS
TOGETHER WITH JIGSAW TECHNIQUE ON IMAGINATIVE WRITING ABILITIES OF
GRADE 4 STUDENTS.

จิตรวี อุทุมพร

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

4

ปริญญาโทนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE EFFECTS OF APPLYING CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS
TOGETHER WITH JIGSAW TECHNIQUE ON IMAGINATIVE WRITING
ABILITIES OF GRADE 4 STUDENTS.

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF EDUCATION (Educational Science & Learning Management)

Faculty of Education Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อ
ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ของ

จิตรวี อุทุมพร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โจนรัตน์ดำรง ไชยศรี)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุะมาน)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจ

พิบูล)

ชื่อเรื่อง	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้วิจัย	จิตรวี อุทุมพร
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. รุ่งอรุณ โรจนรัตนาดำรง ไชยศรี

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิมกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 58 คน โดยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ และกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนแบบเดิม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ จำนวน 4 แผน ใช้เวลาคาบละ 50 นาที 2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน ใช้เวลาคาบละ 50 นาที 3) แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งเป็นทดสอบอัตนัย ใช้สำหรับการทดสอบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .052) ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา, การเขียนเรื่องตามจินตนาการ, เทคนิคจิ๊กซอว์

Title	THE EFFECTS OF APPLYING CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS TOGETHER WITH JIGSAW TECHNIQUE ON IMAGINATIVE WRITING ABILITIES OF GRADE 4 STUDENTS.
Author	JITRAWEE UTOOMPORN
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Dr. Rungarun Rojruttanadumrong Chaisri

The objectives of this study are 1) to compare the imaginative writing abilities of Prathomsuksa Four students before and after using the Concentrated Language Encounters in combination with the Jigsaw teaching technique and 2) to compare the imaginative writing abilities of Prathomsuksa Four students using Concentrated Language Encounters along with the Jigsaw technique and Traditional Approach teaching. The subjects in this study consisted of fifty-eight Prathomsuksa Four students at Ongkharak Demonstration School, Srinakharinwirot University in Nakhonayok that were separated into two classes; a control group and an experimental group. The allocation of the subjects used cluster random sampling. The research instruments included: 1) four fifty-minute lesson plans using Concentrated Language Encounters with along the Jigsaw technique, 2) the four fifty-minute lesson plans using the Traditional Approach, and 3) a pre and a posttest to evaluate imaginative writing abilities. The statistics used for data analysis were average and standard deviation. The statistics used for hypothesis testing was t-test dependent samples and t-test independent samples. The research design was Control Group Pretest-Posttest Design. The findings of this study were as follows: 1) The students' imaginative writing abilities of students after applying Concentrated Language Encounters together with the Jigsaw teaching technique were higher than before with statistically significant differences at .05 level. 2) The imaginative writing ability of students who participated in Concentrated Language Encounters with the Jigsaw teaching technique were higher than the students who participated in Traditional Approach teaching with a statistically significant differences of .05 level.

Keyword : Concentrated Language Encounters, Imaginative Writing, Jigsaw Technique

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โจนรัตน์ดาตรง ไชยศรี ผู้ให้ความรู้ ความเข้าใจในการทำงาน ให้โอกาสผู้วิจัยได้เรียนรู้ ปรับปรุงและพัฒนาตนเองตลอดจนให้คำชี้แนะและแก้ไขในการจัดทำปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมาในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุमान ประธานการสอบปริญญาานิพนธ์ ที่สละเวลาในการตรวจ ให้ข้อเสนอแนะและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อปริญญาานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล กรรมการสอบปริญญาานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ ชี้แนะ และแก้ไขปรับปรุงปริญญาานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดารกา วรรณวิเศษ อาจารย์ ดร. ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว อาจารย์ ดร. ไอลดา คล้ายสำริด ผู้เชี่ยวชาญที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการและแผนการจัดการเรียนรู้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนในสาระภาษาไทยทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าอย่างยิ่งในการตรวจสอบเครื่องมือ ให้คำแนะนำและสนับสนุนในทุกด้านในการทำปริญญาานิพนธ์

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้การสนับสนุนด้านการศึกษา ให้คำแนะนำให้กำลังและแรงใจที่มีค่าอย่างยิ่งต่อผู้วิจัย คุณประโยชน์อันพึงมีจากปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบแต่ บิดา มารดา ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

จิตรวี อุทุมพร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญรูปภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิด	10
สมมติฐานการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์.....	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	48
ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	62
สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	63
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
ความมุ่งหมายของการวิจัย	68
สมมติฐานการวิจัย	68
วิธีดำเนินการวิจัย	68
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	73
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก	80
ประวัติผู้เขียน	116

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 เกณฑ์การประเมินงานเขียนสร้างสรรค์.....	22
ตาราง 2 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ	34
ตาราง 3 ตารางแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิค จิ๊กซอว์	50
ตาราง 4 ตารางวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์.....	51
ตาราง 5 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดการเขียนเรื่องตามจินตนาการ.....	59
ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ	60
ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง Control Group Pretest-Posttest Design.....	62
ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊ก ซอว์.....	66
ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊ก ซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม	67
ตาราง 10 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์	84
ตาราง 11 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม	85
ตาราง 12 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตาม จินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ	86

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	10
ภาพประกอบ 2 การทำแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และแสดงความเป็นชาติไทย และยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารของคนในชาติ โดยจะใช้ภาษาไทยในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อเข้าใจร่วมกัน และภาษาไทยยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ดังนั้นภาษาจึงมีความสำคัญยิ่งของคนไทย ดังที่ วรรณิ โสมประยูร (2553: 24) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่สำคัญยิ่งของคนไทย เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแล้ว ภาษายังเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติชาติ เป็นความมั่นคงของชาติ และเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษสร้างไว้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา (2548) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่คนไทยใช้เป็นเครื่องมือในการคิด ในการสื่อสาร และในการดำรงชีวิตของตน ภาษาไทยทำให้คนไทยเข้าใจกัน และมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน ดังนั้นภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่คนไทยต้องให้ความสำคัญโดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาในระดับประถมศึกษา ดังที่ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้พระราชทานปาฐกถาเรื่อง การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ พ.ศ. 2549

การเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นการเรียนขั้นต้น เพื่อวางรากฐานการศึกษา ไม่เฉพาะแต่ในด้านความรู้ภาษาไทย แต่ยังเป็นรากฐานของการศึกษาค้นคว้าความรู้วิชาอื่นๆ เป็นรากฐานของการคิด การรับคุณธรรมจริยธรรม การรู้จัดระเบียบวินัยและกฎเกณฑ์ของสังคม ตลอดจนการปลูกฝังความเป็นคนไทยและวัฒนธรรมไทยด้วย ภาษาเป็นสื่อสำคัญของการรับประสบการณ์ การคิด การสร้างสรรค์ การปฏิบัติตน และการแสดงออก ภาษาเป็นส่วนที่แสดงบุคลิก สำหรับคนไทย ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สำคัญที่สุด การเรียนในระดับประถมศึกษาเป็นการเรียนขั้นพื้นฐาน ที่หากได้เรียนและจดจำไว้ได้ถูกต้อง แม่นยำแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถยึดถือเป็นหลักที่จะใช้ได้ตลอดไป

ปัจจุบันการจัดการเรียนรู้อาษาภาษาไทยในระดับชั้นประถมเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่จะต้องเริ่มต้นอย่างดีที่สุด เพราะเป็นการวางพื้นฐานของการเรียน ทั้งการอ่าน การเขียน การทำงานที่เป็นระเบียบเรียบร้อย อีกทั้งเป็นหล่อหลอมคุณลักษณะของความเป็นคนดี โดยคุณครูจะต้องดูแล

นักเรียนอย่างใกล้ชิด ดังที่ปาฐกถาของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในช่วงต้นที่มุ่งเน้นให้เห็นความสำคัญกับการอ่านและการเขียน โดยครูจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่จะพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ เพื่อนำไปใช้สื่อสารในรายวิชาอื่นให้เกิดผลสำเร็จ

การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา หากพิจารณาถึงปัญหาที่ครูผู้สอนพบมากเป็นเรื่องการอ่านและการเขียน ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552: 8) ได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การอ่านและการเขียนมีความสำคัญอย่างมากที่จะต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน เนื่องจากพบว่าโรงเรียนต่างๆ มีปัญหาด้านการอ่าน การเขียน ทำให้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าวจึงได้ประกาศจุดเน้นการพัฒนาผู้เรียน ด้านการอ่าน และการเขียน ซึ่งในช่วงชั้นที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เน้นการอ่านคล่องและเขียนคล่อง นอกจากนี้ จากการรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งทดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ได้สรุปดังนี้ ผลของการทดสอบในปี พ.ศ. 2558 วิชาภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ 49.33 คะแนน ส่วนการจำแนกตามรายละเอียด พบว่า วิชา ภาษาไทย สาระที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ สาระการอ่าน (60.82) รองลงมา คือ สาระการเขียน (55.06) แต่เมื่อเปรียบเทียบผลของการทดสอบในปี พ.ศ. 2557 วิชาภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ย 45.02 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความสามารถทางด้านทักษะการเขียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องแก้ไขและพัฒนาในเรื่องการเขียนให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ต้องให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของภาษาไทยที่เป็นภาษาประจำชาติ ปัญหาดังกล่าวข้างต้น กล่าวถึงปัญหาการเขียนซึ่งจากผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ออกมา การสอนทักษะการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพนั้น ปัญหาสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงในเรื่องของการขาดความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ความช่างสังเกต การใช้ภาษา และขาดการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ถ้าผู้เรียนฝึกฝนอยู่เสมอก็จะสามารถพัฒนางานเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะการฝึกฝนย่อมช่วยเพิ่มพูนทักษะการเขียนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ อัจฉรา (2554: 4) ได้กล่าวถึงเรื่องปัญหาการเขียนว่า การเขียนเป็นการใช้ทักษะซึ่งจะต้องอาศัยการนำถ้อยคำและความรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียงลำดับความคิดให้ต่อเนื่องกัน ซึ่งปัญหาที่ครูผู้สอนพบในปัจจุบัน คือ การที่เด็กเขียนไม่ได้ มีความเบื่อหน่ายในการเขียน ขาดการจัดลำดับความที่ดี ใช้ภาษาห้วน ขาดการมีสุนทรียภาพทางภาษา ใช้ภาษาไม่ถูกต้องกาลเทศะและบุคคล ถ้าหากครูผู้สอนได้ตระหนักถึง

ความสำคัญของปัญหาดังกล่าว หาวิธีการแก้ไขให้หมดไป โดยการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีการเขียนสร้างสรรค์ ก็จะทำให้ผู้เรียนรักการเขียน มีเจตคติที่ดีต่อการสร้างสรรค์ผลงาน

การเขียนเป็นกระบวนการใช้ภาษาในภาคแสดงออก ซึ่งต้องสั่งสมความรู้และความคิดนำมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เป็นทักษะขั้นสุดท้ายที่ยากและซับซ้อนที่สุดในกระบวนการสื่อสารทางภาษา (รังสรรค์, 2541) โดยสอดคล้องกับ กองเทพ (2542) การเขียน คือ ทักษะการใช้ภาษาชนิดหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือตลอดจนเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่นาน และการเขียนจะเกิดผลดีหรือผลเสียนั้น ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหาและกลวิธีการเขียนของผู้เขียน ดังนั้นการจะพัฒนาทักษะทางการเขียนให้ผู้เรียน ครูควรมีเทคนิคและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถถ่ายทอดความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึก เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยใช้ตัวหนังสือในการถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ในงานเขียนออกมาอย่างสร้างสรรค์และถูกต้องตามหลักการเขียน กรรณิการ์ (253: 33) กล่าวถึง งานที่เรียกว่างานสร้างสรรค์นั้น ผู้ทำได้ใช้จินตนาการหรือประสบการณ์ของเขาเองจริง ๆ มิได้ลอกเรียนแบบของผู้อื่นมา ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เขียนจะต้องสามารถใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงของตนเขียนออกมาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย ประทับใจผู้อ่าน ผู้ฟัง และให้ความรู้สึกในทางเพลิดเพลินใจและระดับสติปัญญาไปในตัว

ด้วยเหตุนี้ การจัดการเรียนการสอนที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยทำให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนที่ดี สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ สามารถถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดจากความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ของตนเองลงในงานเขียน เพื่อที่จะทำให้งานเขียนมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะควรมีวิธีการถ่ายทอดและฝึกฝนกระบวนการเขียนให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความคิดมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้ ทั้งนี้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเรื่องการเขียนตามจินตนาการ ผู้วิจัยพบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาและเทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นวิธีที่น่าจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) (เสาวลักษณ์, 2533: 18-31) กล่าวว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่

มุ่งเน้นการให้ปัจจัยและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในทางการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดถือการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาเพื่อใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาเชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ

การศึกษาข้างต้นพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) จะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนได้ ผู้วิจัยที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เช่น (หทัยทิพย์ (2552: 104) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร (2542:59) การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความเข้าใจในการอ่านและเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยที่การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อ

ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือกันและพึ่งพาอาศัยกันในกลุ่ม ดังที่ สุวิทย์ (2545: 177 - 180) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ หมายถึง การจัดรูปแบบการเรียนรู้ โดยมีวิธีการแบ่งนักเรียนเป็นทีม ซึ่งความสามารถของผู้เรียนคละกันภายในกลุ่ม โดยจัดระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ คละกันเรียกทีมนี้ว่า ทีมบ้าน เรียกทีมนี้ว่าทีมผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นสมาชิกในทีมผู้เชี่ยวชาญกลับไปที่บ้านของตน แต่ละคนช่วยสอนเพื่อในทีมบ้านให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกับทีมผู้เชี่ยวชาญมา ซึ่งสมาชิกทุกคนในทีมบ้านก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมของสาระทั้งหมด จากสมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่แยกย้ายออกไปศึกษาสาระที่แตกต่างกันออกไป และหลังจากนั้น นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบ หากทีมใดทำคะแนนได้สูงสุด ครูให้การเสริมแรง โดยการกล่าวคำชมเชย หรือมอบรางวัล เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้ นอกจากนี้ วัชรา เลาเรียนดี (2548: 121-122) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 ซึ่งจะจัดกลุ่มผู้เรียนแบบคละความสามารถ โดยจะแบ่งหัวของในการศึกษาไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นทำการนำเสนอและพัฒนาผู้เรียนจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นจะทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและเดิม จากนั้นนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม ครูให้คำแนะนำและปรับปรุงผลงาน

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ ซึ่งมีผู้ที่นำมาใช้ในจัดการเรียนการสอนวารณี พรหมคุณ (2549: 49) ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ โรงเรียนชุมชนบ้านหนองคู จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.33/82.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทยด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณภา พลขาง (2550: 89) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้แผนผังมโนทัศน์ ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านกุดฉิม จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ พงษ์ภรณ์ วีรพิพรรณ์ (2554: 85) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษาเขต 8 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาและการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ เมื่อนำทั้งสองกลวิธีมาจัดการเรียนการสอนร่วมกันน่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการใช้ภาษาในการเขียนเรื่องตามจินตนาการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งพัฒนาเรื่องของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือกัน และฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบร่วมกันในการทำงาน

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงทำการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนเรื่องตามจินตนาการ เพื่อพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้นี้จะสามารถนำไปพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ดี อีกทั้งเป็นทางเลือกสำหรับผู้สอนที่จะนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 75 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ และกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนแบบเดิม

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้ระยะเวลาทดลอง 4 คาบต่อสัปดาห์ คาบละ 50 นาที รวม 14 คาบ

4. ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
- 1.2 วิธีการสอนแบบเดิม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

5. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้ใช้เนื้อหาวิชาภาษาไทย ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสาระที่ 2 การเขียน ตัวชี้วัดที่ 7 เรื่อง การเขียนเรื่องตามจินตนาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ** หมายถึง การเขียนเรื่องที่เกิดจากความคิด ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน จินตนาการ และตามความต้องการของผู้เขียน ก่อให้เกิดเป็นภาพเหตุการณ์ สถานที่ และบุคคลที่เกิดจากประสบการณ์ ด้วยการจดจำหรือบันทึกผ่านสมองและ

จิตใต้สำนึก เป็นการสร้างจินตนาการได้อย่างอิสระ โดยผ่านการนำเสนอผลงานการคิดนั้นออกมา เป็นรูปแบบการเขียนต่าง ๆ ซึ่งจะจัดระบบความคิด เรียบเรียงเนื้อหาของเรื่องที่เขียนอย่าง สร้างสรรค์ และใช้สำนวนภาษาได้อย่างเหมาะสม

2. วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ หมายถึง การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจการเขียนที่หลากหลายตามอรรถลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละบริบท มา ประยุกต์ใช้ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ ซึ่งมีลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือและแบ่งผู้เรียนเรียนรู้เป็น กลุ่ม มีระดับความรู้แตกต่างกัน การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์จึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะการเขียนที่หลากหลายและ ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจของนักเรียนและให้มีทักษะการเขียนที่มี ประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลของวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและ เทคนิคจิ๊กซอว์ทำสังเคราะห์เป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นเตรียมความพร้อม ครูจัดนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4-6 คน

ขั้นที่ 1 ศึกษาค้นคว้า (Exploration) ครูให้นักเรียนเลือกหัวข้อที่สนใจตามบทบาท หน้าที่ในสมาชิกในกลุ่ม พร้อมทั้งอธิบายหัวข้อต่าง ๆ ให้เข้าใจ จากนั้นแยกออกไปศึกษาตามกลุ่ม ที่มีหัวข้อเดียวกัน ทำความเข้าใจร่วมกันในกลุ่มที่ได้รับหัวข้อเดียวกัน พร้อมทำใบกิจกรรม

ขั้นที่ 2 อภิปรายและเขียนแผนผังสรุปความ (Discussion and Mapping) นักเรียน กลับเข้ากลุ่มเดิมของตน โดยอภิปรายหัวข้อที่ทำการศึกษาให้สมาชิกในกลุ่มเข้าใจตามลำดับ จากนั้นทำแผนผังสรุปความจากใบกิจกรรม

ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงเนื้อหา (Connection Contexts) ครูเชื่อมโยงเนื้อหาเข้าสู่เรื่องที่เรียน โดยอธิบายอรรถลักษณะที่สำคัญของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ และลักษณะโครงสร้างในการ ดำเนินเรื่อง และอภิปรายเรื่องที่อ่านร่วมกัน โดยครูจะใช้คำถามในกระกระตุ้นนักเรียนจากอรรถ ลักษณะของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ และครูให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่อง ที่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียน หรือที่มีเหตุการณ์คล้ายกันให้เพื่อนฟัง

ขั้นที่ 4 กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities) ครูให้ผู้เรียนเขียนเรื่องร่วมกันใน กลุ่ม โดยลงมือเขียนเรื่องจากการศึกษาเนื้อหาพร้อมกันแล้ว

ขั้นที่ 5 วิเคราะห์เรื่อง (Analysis) ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์อรรถลักษณะเกี่ยวกับเรื่องที่ เขียน พร้อมแก้ไขความถูกต้องของภาษา เพื่อพัฒนาการเขียนของตนเอง

ขั้นที่ 6 กิจกรรมทางภาษา (Language Activities) ครูให้แต่ละกลุ่มนำเสนอเรื่องที่เขียนในชั้นเรียน และจัดทำสมุดนิทาน

3. วิธีการสอนแบบเดิม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีครูเป็นผู้จัดกิจกรรมต่างๆ โดยครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนด้วยการบรรยาย แจกเอกสาร การใช้สื่อ ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น นำเสนองานหน้าชั้นเรียนและทำแบบฝึกหัด ตลอดจนช่วยกันสรุปเนื้อหาหรือสิ่งที่ได้จากการเรียน หลังจากนั้นจึงประเมินผล โดยการทดสอบและการตอบคำถาม โดยขั้นตอนการสอนแบบเดิม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน สันทนาการกับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียนรู้ โดยให้นักเรียนอ่านนิทาน แล้วให้นักเรียนคิดและคาดเดาว่าบทอ่านนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน
2. ครูมอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านเป็นแผนภาพโครงเรื่อง โดยใช้คำถาม ใคร (ตัวละครในเรื่องมีใครบ้าง) ทำอะไร (เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น) ที่ไหน (สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์) เมื่อไร (เวลาหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไร) อย่างไร (วิธีการหรือบรรยากาศเป็นอย่างไร) และหาคำตอบ

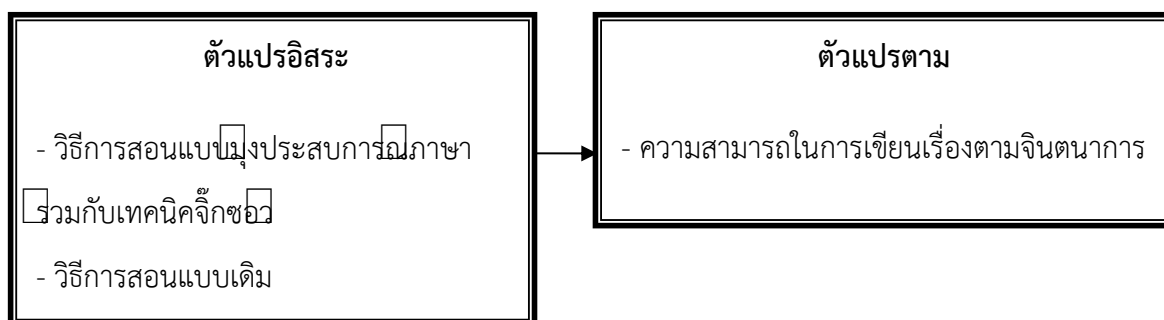
3. ครูให้นักเรียนนำเสนอเรื่องจากแผนภาพโครงเรื่อง โดยใช้ภาษาที่เป็นของนักเรียนเอง

4. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนเรื่อง โดยใช้อรรถลักษณะของเรื่องเดิม จากใบงานที่กำหนด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนนำเสนอเรื่องที่เขียน และจัดทำเป็นสมุดนิทานพร้อมทั้งวาดภาพประกอบเรื่องราว

กรอบแนวคิด

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเอกสารดังต่อไปนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

- 1.1 ความหมายของจินตนาการ
- 1.2 องค์ประกอบของจินตนาการ
- 1.3 ความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- 1.4 องค์ประกอบของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- 1.5 รูปแบบของการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- 1.6 หลักการสอนเขียนเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- 1.7 เกณฑ์การวัดผลการเขียนเรื่องตามจินตนาการ
- 1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

- 2.1 ความเป็นมาและความหมายการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.2 ทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.3 อรรถลักษณะของภาษา (Genre)
- 2.4 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์

- 3.1 ความเป็นมาและความหมายเทคนิคจิ๊กซอว์
- 3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์
- 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

1.1 ความหมายของจินตนาการ

สุจิต เพียรชอบ (2540: 155) ได้ให้ความหมายของจินตนาการว่า เป็นอำนาจความสามารถของการคิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นไปได้ซึ่งการคิดนั้นเป็นผลของจิต เป็นแหล่งการคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ อันเป็นผลจากการรับรู้และจากประสบการณ์แต่หนหลัง ซึ่งมีนักการศึกษาอีกหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของจินตนาการไว้ว่า อัญชลี ทองเอน (2541: 10) ได้กล่าวถึงความหมายของจินตนาการว่า จินตนาการเป็นการสร้างภาพขึ้นในใจของผู้เขียนและผู้อ่าน การสร้างภาพต้องประกอบด้วยถ้อยคำที่ชัดเจน เรียบง่าย ไพเราะ แม้สิ่งที่เป็นนามธรรมสัมผัสด้วยประสาททั้งห้าไม่ได้ ก็สามารถปรากฏเป็นภาพนึกในใจได้ ซึ่งจะสอดคล้องกับ ดับบลิว ทุแมน (วนิช สุธาวรัตน์. 2747: 155; อ้างอิงจาก Toman. 1972: 104) ได้กล่าวถึงจินตนาการว่า จินตนาการเป็นการสร้างภาพขึ้นในใจ จากการที่บุคคลได้เคยประสบกับบุคคล วัตถุ เหตุการณ์ สถานการณ์ หรือกระบวนการต่าง ๆ โดยที่สิ่งเหล่านี้เป็นมวลหมู่ของประสบการณ์ที่บุคคลเก็บสะสมไว้นับตั้งแต่วัยเริ่มต้นของชีวิตจนถึงปัจจุบัน จินตนาการเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ออกมาในลักษณะที่แปลกแตกต่างไปจากแนวคิดเดิมโดยที่ผลงานนั้นเป็นการผสมผสานของความคิดทางศิลปะและวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2557: 12) ได้กล่าวถึงความหมายของจินตนาการว่า จินตนาการ หมายถึง กระบวนการสร้างมโนภาพทางจิตเพื่อให้เกิดเป็นภาพต่าง ๆ ในความคิดตามความต้องการ ก่อให้เกิดเป็นภาพเหตุการณ์ สถานที่วัตถุสิ่งของรูปร่างหน้าตา และบุคคลที่มาจากความรู้ของแต่ละคนที่มีประสบการณ์สะสมในอดีตมาก่อน ด้วยการจดจำหรือบันทึกผ่านสมองและจิตได้สำนึก ทำให้มนุษย์สามารถสร้างจินตนาการได้หากแม้บุคคล 2 คนจะได้รับประสบการณ์ที่เหมือนกันและเติบโตมาในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถจินตนาการได้เหมือนกัน เพราะการจินตนาการนั้นจะขึ้นอยู่กับการที่แต่ละบุคคลเลือกใช้ชุดความทรงจำหรือความคิดที่แตกต่างกันมาผสมผสานกันตามสภาวะทางอารมณ์ในขณะนั้นด้วยแล้วค่อยเกิดขึ้นเป็นจินตนาการ ซึ่งเป็นพลังอำนาจที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ การศึกษาเล่าเรียน การทำงานให้ประสบความสำเร็จได้

กาเวน, เซคติ. (2551: 3) ได้กล่าวถึงความหมายของจินตนาการว่า คือเทคนิคการใช้ภาพเพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ต้องการในชีวิต ซึ่งไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่หรือไม่คุ้นเคยแต่อย่างใด เพราะจริง ๆ แล้วคุณก็ใช้จินตนาการสร้างสรรค์ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว มันเป็นพลังแห่งจินตนาการตามธรรมชาติของคุณ เป็นพลังงานสร้างสรรค์พื้นฐานแห่งจักรวาลที่ใช้กันอยู่เสมอ ไม่ว่าคุณจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม

จากความหมายของจินตนาการ สรุปได้ว่า จินตนาการเป็นการสร้างภาพจากความคิด ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน โดยจะเชื่อมโยงกับประสบการณ์และสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวัน

1.2 องค์ประกอบของจินตนาการ

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2557: 12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของจินตนาการว่า องค์ประกอบที่จะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาจินตนาการคือทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใกล้ตัวเด็กอันได้แก่ บุคคล ใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและพี่เลี้ยง เป็นต้น รวมถึงสภาพแวดล้อมรอบ ๆ เช่น บุคคล สภาพแวดล้อมและสังคม กิจกรรมรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นอย่างไรให้เกิดจินตนาการ การเล่นแบบเชื่อมโยงเสริมจินตนาการ การเล่นผ่านนิทาน

การที่เด็กได้เรียนรู้โดยใช้ประสาทสัมผัสทางหูแล้วคิดให้เกิดจินตภาพภายในใจ เป็นการบ่มเพาะให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ นิทานเปรียบเสมือนประตูที่นำพาเด็กๆ เข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ผู้ใหญ่สามารถใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้เชิงภาษา การเรียงลำดับขั้นตอน สอดแทรก การสอนจริยธรรม บุรณการองค์ความรู้ต่างๆ ลงไปในนิทานที่เล่า การฝึกให้เด็กได้พัฒนาทักษะการเล่าเรื่องด้วยตนเองอย่างสนุกสนาน จะช่วยสร้างความมั่นใจ รู้จักคิดเชื่อมโยงอย่างคล่องแคล่วในมิติที่สร้างสรรค์อย่างมีระบบ

สมองของมนุษย์แบ่งออกเป็น 2 ซีก สมองซีกซ้ายควบคุมพัฒนาการด้านตรรกะ วิชาการ ภาษา เหตุผล ความจำ และการเคลื่อนไหวของร่างกายด้านขวา ส่วนสมองซีกขวาควบคุมพัฒนาการเกี่ยวกับจินตนาการ ศิลปะ ดนตรี อารมณ์ และการเคลื่อนไหวของร่างกายด้านซ้าย แม้ว่าโดยปกติมนุษย์จะมีความถนัดเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่การฝึกบริหารสมองทั้งสองซีกควบคู่กันที่เรียกว่า “การพัฒนาศักยภาพทางสมองอย่างสมดุล” จะสร้างความเป็นเลิศทางความคิด เกิดการใช้จินตนาการอย่างมีระบบ สามารถเรียบเรียงและถ่ายทอดให้เกิดความเข้าใจโดยไม่ยึดติดในกรอบของหลักการและเหตุผลมากจนขาดความคิดสร้างสรรค์หรือมีจินตนาการมากเกินไปจนจะควบคุมและนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

จากความหมายขององค์ประกอบของจินตนาการสรุปได้ว่า องค์ประกอบของจินตนาการหลายสิ่งที่จะสามารถพัฒนาจินตนาการได้ เช่น บุคคล สภาพแวดล้อมและสังคม กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

1.3 ความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

ความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการเขียนเรื่องตามจินตนาการและการเขียนสร้างสรรค์นั้นมีลักษณะเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงนำเอกสารเกี่ยวกับการเขียนสร้างสรรค์มาประกอบ โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ในลักษณะดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2535: 29-33) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนสร้างสรรค์ว่าเป็นงานเขียนจะต้องสามารถใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงของตนเขียนออกมาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย ประทับใจผู้อ่าน ผู้ฟัง และให้ความรู้สึกในทางเพลิดเพลินใจ ซึ่งกรมวิชาการ (2545: 187) ได้กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนโดยใช้ความรู้ประสบการณ์และจินตนาการในการเขียนเรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย และบทร้อยกรอง ซึ่งผู้เขียนจะต้องมีความคิดดี มีจินตนาการดี มีประมวลคำหลากหลาย สามารถนำคำมาใช้ในการเขียน มีเทคนิคการเขียนและใช้สำนวนสละสลวย ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2548: 75) ได้กล่าวถึงการเขียนเรื่องตามจินตนาการว่า การเขียนเรื่องจากจินตนาการเป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งผู้เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นในความคิดความใฝ่ฝัน ซึ่งต้องการใช้เกิดขึ้นเพราะเป็นการสร้างภาพหรือเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นในความคิดและจิตใจ ซึ่งเรื่องราวนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็นจริง แต่เป็นสิ่งที่ผู้เขียนให้จินตนาการของตนในการดำเนินเรื่องและเหตุการณ์ของเรื่อง โดยใช้ตัวละครเป็นผู้กระทำสิ่งต่าง ๆ ตามความใฝ่ฝันที่ผู้เขียนต้องการ

เอกรินทร์ สีมหศาล (2550: 182) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการว่า เป็นการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เช่น นิทาน เรื่องสั้น ละคร ฯลฯ ตามความคิดและจินตนาการของผู้เขียน โดยเรื่องนั้นอาจเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริงก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วนิตา กุลภัทร์แสงทอง (2554: 51) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการว่า การถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิด จินตนาการโดยใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาเป็นความเรียง เรื่องเล่า โดยการใช้ภาษาสื่อความหมายให้ชัดเจน นฤภร รุจิเลข (2558: 107) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนตามจินตนาการว่า การเขียนเรื่องตามจินตนาการ หมายถึงความใฝ่ฝันหรือความรู้สึกที่เกิดจากอารมณ์ ไม่ใช่เรื่องจริง ผู้ที่จะเขียนเรื่องตามจินตนาการได้ดีต้องรู้จักสังเกตและมีความคิดสร้างสรรค์

จากความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการสรุปได้ว่า การเขียนเรื่องตามจินตนาการ หมายถึง การเขียนเรื่องที่มาจากความคิด ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน ของผู้เขียนเอง เป็นการเขียนแบบอิสระ ผู้เขียนควรมีความคิดสร้างสรรค์และช่างสังเกต และเป็นการนำประสบการณ์ของผู้เขียนมานำเสนอในรูปแบบของงานเขียนที่หลากหลาย

1.4 องค์ประกอบของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ และการเขียนสร้างสรรค์ไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้ เวสคอตต์ และสมิธ (Westcott; & Smith. 1973: 267-271) ได้กล่าวว่า การเขียนทั้งหมดเป็นการสร้างสรรค์ ถ้าเราจะรู้สึกเขียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมาถึงแม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเก่า ความคิดเก่า แต่ถ้าลองนำมาแสดงออกในรูปแบบใหม่ ๆ เพิ่มเติมแนวคิดใหม่เข้าไป มีการแสดงหรือนำเสนอออกมาในรูปแบบใหม่ทางจินตนาการ ผลงานนั้นก็จะเป็นงานเขียนใหม่ที่สมบูรณ์ และได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์ไว้ 4 ประการ คือ

1. ความจริงใจ เป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก เพราะเขียนใด ๆ ถ้าขาดความจริงใจแล้วจะทำให้ค่าของงานเขียนนั้นด้อยลงไปมาก ผู้เริ่มฝึกการเขียนหลายคนพยายามที่จะเขียนให้มีความสั้น ๆ เขียนเป็นบรรทัด ๆ ลงมา ใส่สัมผัสและจังหวะวรรคตอนลงตามความเห็นเหมาะสม แต่ถ้าขาดความจริงใจข้อความนั้นจะดูขัด ๆ ส่วนเนื้อความจะดูไม่สมจริง อาจสับสนในการเขียน ทั้งใจความสำคัญที่ควรจะกล่าวถึง ทำให้ผู้อ่านไม่ประทับใจได้

2. อารมณ์ การเขียนสร้างสรรค์ที่ดีนั้น ผู้เขียนต้องให้ความสนใจในการเสนอข้อเท็จจริงน้อยกว่าการเสนอจินตนาการ ทศนะคติ และอารมณ์ความรู้สึก การบรรยายที่ให้ข้อมูลละเอียดลออ แต่เป็นข้อเท็จจริงมากกว่าการพรรณนา จึงไม่ใช่การเขียนสร้างสรรค์

3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะตน มีความนึกคิด และความสามารถอยู่ในตนเองผิดแผกแตกต่างกันไป ต้องพยายามค้นพบความคิดแปลกใหม่ เพื่อสร้างผลงานใหม่ออกมา อย่ามัวแต่ไปคิดลอกเลียนแบบผู้อื่น

4. การสร้างประสบการณ์ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ต้องการประสบการณ์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียน ถ้อยคำเป็นสัญลักษณ์แทนเสียง และเสียงนั้นจะใช้แทนประสบการณ์

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531: 33) ได้กล่าวถึง การเขียนสร้างสรรค์นั้นมีองค์ประกอบมากกว่าการเขียนทั่ว ๆ ไปดังนี้

1. มีจินตนาการหรือความคิดค้ำนึ่ง คือ ผู้เขียนจะสร้างจินตนาการโดยคัดเลือกความคิดต่าง ๆ เหล่านั้น ให้เกิดเป็นภาพของผู้อ่านให้ได้ จะช่วยให้ผู้อ่านได้รส และมีความรู้สึกคล้ายตามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้เขียน

2. มีสำนวนภาษาดี คือ ผู้เขียนจะต้องเลือกเฟ้นพจน์พจน์คำและรูปประโยคให้สละสลวย น่าฟังน่าอ่าน มีท่วงทำนองในการเขียนดี ไม่มีลักษณะกระทบกระเทือนผู้ใดผู้หนึ่ง

3. ให้คุณค่าทางจิตใจและสติปัญญา คือ นอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแล้ว ควรจะให้ผู้อ่านเกิดคุณธรรมขึ้นในตน มีความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนไปในทางที่ดี ก่อให้เกิดความรุ่งเรืองปัญญาและเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

กระทรวงศึกษาธิการ (2534: 7) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ว่าควรประกอบด้วย

1. ให้ความแปลกใหม่ หมายถึง ความคิดที่ไม่ซ้ำหรือลอกเลียนแบบผู้อื่นมาเป็นความคิดของผู้เขียนเอง

2. ใช้ภาษาคมคาย กะทัดรัด ต้องเป็นการใช้ภาษาที่ไม่ผิดแปลกจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน

3. มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญา สร้างอารมณ์ความสุข ความซาบซึ้ง ความปิติยินดี ความพิศวง ฯลฯ

4. เป็นประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ให้ข้อคิดที่เป็นคติในการดำรงชีวิต และก่อให้เกิดจินตนาการทางที่ดีงาม หรือให้ความเพลิดเพลินแก่จิตใจ

จากความหมายของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนเรื่องตามจินตนาการนั้นจะประกอบด้วย จินตนาการ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประสบการณ์ โดยนำเสนอผ่านผลงานออกมาเป็นรูปแบบที่หลากหลาย

1.5 รูปแบบการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ

รูปแบบการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการและการสอนเขียนแบบสร้างสรรค์มีลักษณะเหมือนกัน โดยมีมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531: 39-40) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมี 21 รูปแบบ ดังนี้

1. จัดหมู่เขียนเรื่องบนกระดาน
2. ให้ประโยค 2-3 ประโยค แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องต่อเองเป็นเรื่องสั้น ๆ อาจประมาณ 5-8 ประโยค ความยาวของเรื่องขึ้นอยู่กับระดับชั้นและวัย
3. เขียนบรรยายภาพ
4. ให้อุปภาพที่นักเรียนรู้จัก ให้นักเรียนเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ

5. ให้คำที่มีความหมายเป็นคำที่นักเรียนรู้จักตามวัยของเขา แล้วนำคำนั้นมาเขียนเรื่อง ในขั้นต้นครูอาจจะกำหนด 5-8 ประโยค ในขั้นสูงขึ้นไปครูกำหนดความยาวให้มากขึ้น ซึ่งอยู่ในดุลพินิจของครู โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน

6. ให้ภาพ ให้คำ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องเกี่ยวกับภาพ และนำคำที่ให้มาเขียนให้อยู่ในเรื่องเดียวกับภาพ

7. ให้ภาพ ให้ชื่อเรื่อง ให้ข้อความ 2-3 ประโยค ให้นักเรียนเขียนเรื่องต่อให้จบ

8. ให้ประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความสัมพันธ์ ให้นักเรียนเขียนต่อให้จบและตั้งชื่อเรื่องด้วย ประโยคที่ให้มาอาจจะให้ได้ 3 ลักษณะ

ลักษณะที่ 1 ให้ประโยคตอนต้นและตอนท้ายมา ให้นักเรียนแต่งตรงกลางที่หายไป

ลักษณะที่ 2 ให้ประโยคตอนต้นเรื่องมา แล้วให้เขียนเรื่องต่อให้จบ

ลักษณะที่ 3 ให้ตอนท้ายของเรื่องมา ให้เขียนเริ่มต้นเรื่องให้ต่อกับข้อความที่ให้มา

9. ให้ภาพมา ให้เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับภาพ

10. ให้ภาพ ให้เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ

11. ให้เขียนแสดงความต้องการ

12. เขียนเล่าประสบการณ์

13. ให้เขียนโฆษณาขายสิ่งของต่างๆ ซึ่งแล้วแต่จะเป็นสิ่งของชนิดใดก็ได้ตามความพอใจของผู้เขียน

14. ให้เขียนคำขวัญเกี่ยวกับภาพ หรืออาจจะเขียนคำขวัญและวาดภาพประกอบ

15. ให้ชื่อเรื่อง นักเรียนเขียนเรื่องจากชื่อเรื่อง ความสั้นยาวตามระดับชั้นและวัย

16. เขียนข้อความในลักษณะการอวยพร เช่น อวยพรวันเกิด อวยพรวันปีใหม่

17. เขียนกลอนง่าย ๆ บรรยายสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ กลอน 4 กลอนดอกสร้อย เช่น ชมความงามของดอกไม้ ปลา นก ฯลฯ

18. เขียนนิทานกลอนสั้น ๆ

19. เขียนเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร

20. เขียนบทบาทสมมติสั้น ๆ เพื่อใช้ในการแสดง

21. เขียนความรู้สึกลักษณะมีวิจารณ์ญาณ

จากความหมายของรูปแบบการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ สรุปได้ว่ารูปแบบการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการนั้นไม่ได้มีรูปแบบที่ชัดเจน ขึ้นอยู่กับผู้เรียนจะนำวิธีการและรูปแบบต่างมาพัฒนาและปรับให้เข้ากับบริบทการสอน

1.6 หลักการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ

การสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการนั้นจะมีหลักการเหมือนกับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยที่การสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ เป็นการเขียนที่จะต้องใช้ความรู้ ความคิด ประสิทธิภาพและความประทับใจในการเรียบเรียงความคิด จินตนาการในการถ่ายทอดเป็นงานเขียนออกมาเป็นเรื่องราวและความสามารถในการใช้ภาษา สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นได้เข้าใจ ดังที่เอกรินทร์ สีมหศาล (2550: 182) ได้กล่าวถึงหลักการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการไว้ดังนี้

1. คิดเรื่องที่ต้องการเขียน
2. วางเค้าโครงของเรื่องที่จะเขียน
3. นำโครงเรื่องมาเขียนให้ได้ใจความ
4. ตั้งชื่อเรื่องให้ชวนอ่าน และมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน

นฤกร รุจิเลข (2558: 107) ได้กล่าวถึงวิธีการเขียนตามจินตนาการไว้ดังนี้

1. เลือกรเรื่องที่จะเขียนตามความสนใจ หรืออยากเขียน
2. ศึกษาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน เพื่อให้มีข้อมูลเป็นพื้นฐานของจินตนาการ
3. จัดทำโครงเรื่องโดยเรื่องลำดับความคิดหรือลำดับเหตุการณ์ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
4. เรียบเรียงเป็นเรื่องราว โดยใช้สำนวนภาษาที่เหมาะสม อาจมีการพรรณนาหรือใช้ข้อความเปรียบเทียบ เพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นภาพหรือเกิดอารมณ์คล้อยตาม
5. ปรับปรุงแก้ไขเรื่องราวให้สมบูรณ์ แก้ไขข้อผิดพลาดทั้งภาษาและการเว้นวรรคตอนอาจวาดภาพประกอบเพื่อความสวยงาม

ประทีน มหาจันทร์ (2519: 163) ได้กล่าวถึง หลักการสอนเขียนสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. บรรยากาศและสภาพการณ์ ผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับการที่นักเรียนจะแสดงออก
2. ประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์โดยตรงที่ตนได้รับ

3. ครูผู้สอน ควรใส่ใจและความเอาใจใส่ของครู เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียนสร้างสรรค์ ครูผู้ฝึกให้รู้จักสังเกต และแสวงหาความรู้ใหม่ๆ แปลก ๆ แก่นักเรียน

จากหลักการเขียนเรื่องตามจินตนาการ สรุปได้ว่า หลักการเขียนเรื่องตามจินตนาการคือ ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่สนใจและมีความรู้ จากนั้นศึกษาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน วางโครงเรื่องและลำดับความคิดและเหตุการณ์ แล้วนำมาเรียบเรียงเรื่องราวโดยใช้สำนวนและภาษาที่เหมาะสม ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นำงานเขียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเองให้สมบูรณ์

1.7 เกณฑ์การวัดผลการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

กรรณิการ์ พวงเกษม (2531: 149) ได้กล่าวถึง การวัดและประเมินผลการเขียนสร้างสรรค์ ได้กำหนดหัวข้อในการให้คะแนนโดยจัดอันดับคุณภาพไว้ดังนี้

1. ความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาสอดคล้องกับภาพ
2. การเรียบเรียงจัดลำดับความคิด
3. ความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษา

สุนันท์ ศลโกสุม (2526: ภาคผนวก) เกณฑ์การตรวจสอบให้คะแนนการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งนำมาจากเกณฑ์ ดังนี้

การเสนอเรื่อง หมายถึง การเขียนที่มีขอบข่ายครอบคลุมและตรงกับจุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ได้จากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ มีสาระที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและแสดงแง่คิดในแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

1. เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน เสนอความคิดเห็นในแง่มุมต่าง ๆ ให้ 5 คะแนน

2. เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุนให้ 4 คะแนน

3. เนื้อหาสาระ ข้อมูลถูกต้องตามข้อเท็จจริงให้ 3 คะแนน

4. เนื้อหาสัมพันธ์กัน แต่ขาดความสนับสนุนให้ 2 คะแนน

5. เนื้อหาสัมพันธ์กัน แต่สื่อความไม่ชัดเจนให้ 1 คะแนน

6. เนื้อหาไม่สื่อความหมาย ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องให้ 0 คะแนน

การใช้ภาษาสื่อความหมาย หมายถึง การใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย หมายถึงการใช้คำ ประโยค ความหมายของคำ ความหมายของประโยค ได้อย่างเหมาะสมซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. ใช้ภาษาถูกต้องเกิน 80 % ของข้อความให้ 5 คะแนน
2. ใช้ภาษาถูกต้อง สื่อความหมายชัดเจน 70-79 % ของข้อความ ให้ 4 คะแนน
3. ใช้ภาษาถูกต้อง สื่อความหมายชัดเจน 60-69 % ของข้อความให้ 3 คะแนน
4. ใช้ภาษาถูกต้อง สื่อความหมายชัดเจน 50-59 % ของข้อความให้ 2 คะแนน
5. ใช้ภาษาผิดประมาณครึ่งหนึ่งของข้อความให้ 1 คะแนน
6. ใช้ภาษาผิดมากกว่าครึ่งหนึ่งของข้อความให้ 0 คะแนน

การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความ อธิบายความหมายที่บอกถึงเหตุและผล หรืออธิบายบริบทต่าง ๆ ในเชิงเหตุผล การยกตัวอย่าง อุปมา อุปมัย ให้เห็นข้อเท็จจริง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

1. มีการขยายความ ที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีอุปมาอุปไมยให้ 3 คะแนน
2. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้ 2 คะแนน
3. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ผิดความหมาย ให้ 1 คะแนน
4. ไม่มีการขยายความ ให้ 0 คะแนน

การลำดับความ หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาในการเขียนให้ต่อเนื่องกันไม่สับสนมีข้อความของแต่ละส่วนสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. การลำดับความเป็นไปอย่างต่อเนื่องให้ 3 คะแนน
2. การลำดับความสับสนในบางตอนให้ 2 คะแนน
3. การลำดับความสับสนแต่ยังอยู่ในกรอบของเนื้อเรื่อง ให้ 1 คะแนน
4. การลำดับความสับสนและทำให้เข้าใจเรื่องผิดให้ 0 คะแนน

รูปแบบการเขียน หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบการเขียนที่ดีคือ มีบทนำ ส่วนเนื้อหาบทสรุป รวมทั้งลายมือและความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย ให้ 2 คะแนน
2. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อยให้ 1 คะแนน (รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย)
3. รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อยให้ 0 คะแนน

การตั้งชื่อเรื่อง หมายถึง การนำแนวคิดของงานเขียนมาตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

1. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง น่าสนใจให้ 2 คะแนน
2. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา 1 คะแนน
3. ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อหาให้ 0 คะแนน

กิลฟอร์ด และครอปเลย์ (จิรัฐา ชิตประสงค์ 2538 : 70 ; อ้างอิงจาก Guidford 1976 and Cropley. 1966) กล่าวถึงเกณฑ์ให้คะแนนการเขียนสร้างสรรค์ ดังนี้

1. ความคิดคล่อง (Fluency) พิจารณาจากการนับจำนวนคำตอบที่ไม่ซ้ำกัน ให้คำตอบละ 1 คะแนน โดยไม่คำนึงว่าคำตอบนี้จะซ้ำกับคำตอบของคนอื่นหรือไม่ ถ้านักเรียนตอบได้ 5 คำตอบ ก็จะได้ 5 คะแนน เป็นต้น

2. ความยืดหยุ่น (Flexibility) พิจารณาจากจำนวนกลุ่มหรือจำนวนทางของคำตอบ โดยการนำเอาคำตอบทั้งหมดที่ให้คะแนนความคิดคล่องไปแล้วมาจัดกลุ่มหรือทิศทางใหม่ แล้วนำคำตอบที่เป็นทิศทาง หรือความหมายเดียวกัน มารวมกัน นับจำนวนกลุ่มแล้วให้คะแนนกลุ่มละ 1 คะแนน ในการพิจารณาจัดกลุ่มนั้นต้องจัดกลุ่มคำตอบ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าว

3. ความคิดริเริ่ม (Originality) ให้คะแนนตามสัดส่วนของความถี่ ของคำตอบซึ่งตัดแปลงมาจากวิธีการของครอปเลย์ (Cropley, 1966) คำตอบใดที่กลุ่มตัวอย่างตอบซ้ำกันมาก ๆ ก็ได้คะแนนน้อยหรือไม่ได้เลย ถ้าคำตอบซ้ำกับคนอื่นน้อยหรือไม่ซ้ำกับใครเลยก็ได้คะแนนมากขึ้น เกณฑ์การให้คะแนนยึดหลักของครอปเลย์ ก็สามารถปรับให้เหมาะกับขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้

คำตอบซ้ำกัน	12% ขึ้นไป	ให้ 0 คะแนน
คำตอบซ้ำกัน	6-11%	ให้ 1 คะแนน
คำตอบซ้ำกัน	3-5 % ขึ้นไป	ให้ 2 คะแนน
คำตอบซ้ำกัน	2%	ให้ 3 คะแนน
คำตอบซ้ำกัน	1%	ให้ 4 คะแนน

คะแนนความสร้างสรรค์ของนักเรียนหาได้จาก ผลบวกของคะแนนความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม ในการทำแบบทดสอบแต่ละฉบับ ผลรวมของคะแนนที่ได้จะเป็นคะแนนความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละคน

โฮมส์ (ปิยพงษ์ พรหมนนท์. 2558:49-52; อ้างอิงจาก Holmes. 1993) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินงานเขียนสร้างสรรค์ ดังต่อไปนี้

1. มีการเสนอแนวคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจของผู้อ่าน

2. การนำเสนอประเด็นมีความชัดเจน
3. โครงสร้างของเรื่องมีเอกภาพ
4. ให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นได้อย่างเหมาะสม
5. สรุปเรื่องดีและชัดเจน
6. โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์

เครื่องมือในการให้คะแนน (Rubrics) ที่ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้น มีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การประเมินงานเขียนสร้างสรรค์

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
1. มีการเสนอแนวคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจผู้อ่านและเร้าความสนใจของผู้อ่าน	5	เสนอความคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจผู้อ่านได้อย่างมาก แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ
	4	เสนอความคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจผู้อ่านได้ดี แสดงความคิดสร้างสรรค์และมีจินตนาการพอสมควร
	3	เสนอความคิดของตนได้อย่างน่าสนใจพอสมควรแสดงความคิดอย่างสร้างสรรค์และมีจินตนาการได้ในบางตอน
	2	ความคิดที่นำเสนอไม่น่าสนใจแสดงออกความคิดไม่ชัดเจนใช้จินตนาการน้อยมาก
	1	ไม่มีความคิดริเริ่มที่น่าสนใจในการเขียน

ตาราง 1 (ต่อ)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
2. การนำเสนอประเด็นมีความชัดเจน	5	รายละเอียดที่ใช้เชื่อมโยงความคิดเข้าสู่ความชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย
	4	รายละเอียดที่ใช้เชื่อมโยงความคิดเข้าสู่ความชัดเจนและเข้าใจได้พอสมควร
	3	รายละเอียดที่นำเสนอมีความสับสนและส่งผลต่อความเข้าใจเนื้อหา
	2	ให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นน้อยและไม่ค่อยมีความสอดคล้อง ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ยาก
	1	ไม่มีการให้รายละเอียดที่สอดคล้องกับเนื้อหา
3. โครงสร้างของเรื่องมีเอกภาพ	5	โครงสร้างของเรื่องมีความเป็นเอกภาพ
	4	โครงสร้างโดยรวมมีความเป็นเอกภาพ มีใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าเพียงใจความเดียว
	3	โครงสร้างของเรื่องไม่ค่อยมีเอกภาพแต่พอเข้าใจได้
	2	โครงสร้างไม่ค่อยมีเอกภาพ ทำให้ผู้อ่านสับสน
	1	โครงสร้างของเรื่องไม่มีความเป็นเอกภาพ ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเขียน

ตาราง 1 (ต่อ)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
4. ให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นได้อย่างเหมาะสม	5	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถจินตนาการตามเนื้อเรื่องได้
	4	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นได้อย่างชัดเจน สามารถจินตนาการตามเนื้อเรื่องได้พอสมควร แต่ยังคงคลุมเครือในบางส่วน
	3	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องได้ แต่ยังไม่ชัดเจน สามารถจินตนาการภาพตามเนื้อเรื่องได้บ้าง แต่ยังคงคลุมเครือในบางส่วน
	2	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นเรื่องได้ไม่ดี ไม่ครอบคลุม ไม่ชัดเจน ผู้อ่านค่อนข้างสับสนในรายละเอียด
	1	รายละเอียดสนับสนุน ไม่ครอบคลุม ไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่อง
5. สรุปเรื่องดีและชัดเจน	5	สรุปเรื่องได้ ชัดเจน เข้าใจง่าย
	4	สรุปเรื่องได้ดี
	3	สรุปเรื่องได้ ยังไม่ชัดเจน เข้าใจยาก
	2	สรุปเรื่องได้ ไม่ชัดเจน ผู้อ่านสับสน
	1	สรุปเรื่องไม่ชัดเจน ผู้อ่านเข้าใจยาก หรือไม่มีการสรุปเรื่อง

ตาราง 1 ต่อ

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
6. โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์	5	สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การเลือกเขียนคำได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม
	4	สามารถใช้ภาษาได้ดี และเลือกเขียนคำได้อย่างเหมาะสม ผิดพลาดเล็กน้อย
	3	สามารถใช้ภาษาได้ และเลือกเขียนคำได้อย่างเหมาะสม มีข้อผิดพลาดปานกลาง
	2	สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเพียงเล็กน้อย สามารถเขียนคำง่าย ๆ ในการเขียนอธิบาย มีข้อผิดพลาดมาก
	1	ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง ไม่สามารถเลือกเขียนคำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีข้อผิดพลาดเป็นส่วนมาก

จากเกณฑ์การวัดผลการเขียนเรื่องตามจินตนาการ สรุปได้ว่า เกณฑ์การวัดและการประเมินผลข้างต้นมีรายละเอียดที่สามารถวัดและประเมินผลที่ครอบคลุมกับการสอนเขียนเรื่องตามจินตนาการ เพื่อให้เหมาะสมกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยจะมีเรื่องการนำเสนอเรื่อง การใช้ไวยากรณ์ ความถูกต้องของโครงสร้าง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงานผลงาน

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

สมพร ตอยยี่ปี (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก กรุงเทพฯ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพ 82.09 / 82.58 และพบว่าผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วนิดา กุลภักตร์แสงทอง (2554) ได้ศึกษา การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเรื่องตาม

จินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อทดลองใช้แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น และเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นมีประสิทธิภาพ 84.66 / 86.67 และมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผลหลังเรียนสูงกว่าผลก่อนเรียน นักเรียนเห็นด้วยว่าแบบฝึกช่วยให้นักเรียนมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นกว่าเดิม

อุไรวรรณ อุดมการเกษตร (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบชุดฝึกทักษะ ซึ่งการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเรื่องจินตนาการและสร้างสรรค์ประกอบชุดฝึกทักษะ ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ ประกอบชุดฝึกทักษะ เปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ประกอบชุดฝึกทักษะ โดยผลการวิจัยปรากฏว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ประกอบชุดฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ 85.18 / 84.04 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และพบว่าผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนตามจินตนาการและสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ สรุปได้ว่า จากการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องตามจินตนาการ สามารถฝึกทักษะทางการอ่านและเขียนเรื่องได้และยังสามารถทำให้ผู้เขียนมีพัฒนาทางด้านทักษะการเขียนและฝึกการคิดริเริ่ม การคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2550: 26-62) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ความเป็นมาและความหมายการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2550: 26) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ

CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนภาษาหลายคน โดยที่ ไบรอัน เกรย์ (Gray, 1983; 1985; 1987) เป็นผู้ริเริ่มทดลองการสอนภาษา เพื่อพัฒนาการรู้หนังสือแก่เด็กที่เริ่มเรียนภาษา โดยได้แนวทางการตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษจากศาสตราจารย์เคอร์ทนี แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาเวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกาว่า “Concentrated Language Encounters” หรือเรียกชื่อย่อว่า CLE ทั้งนี้เนื่องจาก แคชเดนมีความเห็นว่าเด็ก ๆ จะเรียนภาษาเพื่อสื่อความในการสื่อสาร ประสบการณ์นั้นจะเกิดขึ้นด้วยมีเจตนาจะเผชิญ (encounters) มากกว่าจะเกิดจากประสบการณ์ที่อาจเกิดขึ้นโดยบังเอิญมิได้เจตนา (experience) ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ชื่อตั้งชื่อการสอนดังกล่าวตามความหมายนั้นเป็นภาษาไทยว่า “การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา” เมื่อได้นำมาทดลองสอนในประเทศอังกฤษและภาษาไทยในประเทศไทย มักมีผู้เรียกชื่อย่อ ๆ ของการสอนดังกล่าวในภาษาไทยว่า “มปภ”

ในประเทศไทยได้มีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาก่อนครั้งแรกในปี พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ติดต่อขอคณะผู้เชี่ยวชาญในการสอนมาร่วมกันจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียน ณ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยได้รับความร่วมมือการสนับสนุนจากศาสตราจารย์ ดร.อารี สัมพันธวิ อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน โดยการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาก่อนครั้งแรก จากการทดลองวิจัยเชิงปฏิบัติการการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้ดี รักการอ่าน และมีเจตคติในการเรียนสูง ในปี พ.ศ. 2528 คณะอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้ทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรายวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย เป็นผู้ดำเนินการจัดอบรมกระบวนการวิธีการสอนและสร้างสื่อเพื่อทดลองการสอน จากการทดลองผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถจำคำ ประโยคและเขียนตัวสะกดต่าง ๆ ได้ดี ชอบอ่าน สนุกในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายและสื่อสารได้รวดเร็ว

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วย กลวิธีต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง เว้นวรรค เว้นวรรค การพูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการ

เรียน และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้ ในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียนลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถเว้นวรรคความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักกระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองเว้นวรรคโดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีข้อแต่คติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตาม กาลและเทศะ เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาคือ การให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวกเช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษาพร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเองขึ้นบรรทัดใหม่

จากความเป็นมาและความหมายการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สรุปได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาเรื่องการอ่านและการเขียน โดยใช้กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักกระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองเว้นวรรคโดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีข้อแต่คติทางบวกในการเรียนรู้ก็ทั้งยังสามารถพัฒนาทักษะทางด้าน การอ่านและการเขียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี โดยสามารถทำให้นักเรียนมีทักษะทางด้าน การสื่อสาร และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาในทางบวก

2.2 ทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่สำคัญคือแนวคิดและหลักการที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นกลไกที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่หลากหลายได้ โดยสามารถสื่อความได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ตามจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน แนวทฤษฎีต่าง ๆ ที่เป็น

แนวคิดและหลักการสำคัญสำหรับการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีอยู่หลายประการด้วยกันดังจะแยกกล่าวในรายละเอียดของแต่ละแนวทฤษฎีดังต่อไปนี้

2.2.1 แนวทฤษฎีการสอนอ่านและเขียน (Teaching Reading and Writing Approach)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นกระบวนการสอนอ่านให้ผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ โดยอาศัยความสัมพันธ์กับผู้เขียนและผู้อ่านเพื่อแสวงหาความหมายที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อแสวงหาความหมายที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน โดยจะบูรณาการจากกิจกรรมการอ่าน ทั้งทางด้านจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ โดยจะคำนึงถึงการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิดรวบยอด และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะทำให้ผู้อ่านสมบูรณ์ เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งต่าง ๆ ที่อ่านได้โดยธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นหลักการทางภาษาเชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และนอกจากนี้ทักษะการเขียนก็เป็นทักษะที่สัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยความเข้าใจความหมายของการติดต่อสื่อสาร

2.2.2 แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin Joan Rothery Frances Christie Brian Gray และ Mary Macken (Martin and Rothery, 1980; 1981; Christie 1987; 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก โดยจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ในสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ สังคมหรือชุมชน โดยเป้าหมายสำคัญคือ การเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสาร โดยการใช้ภาษาเป็นสื่อไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน การติดต่อสื่อสาร

จากทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนจะต้องจัดให้มีความหลากหลาย โดยไม่ได้ยึดหลักการสอนเพียงวิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้สร้างสรรค์และออกแบบรูปแบบการสอนได้เอง โดยหลักการและทฤษฎีเป็นเพียงการสนับสนุนในการพัฒนางานให้ดีและสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3 อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟังหากเป็นภาษาพูด และผู้อ่านหากเป็นภาษาเขียน สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟัง หรือได้อ่านชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูดหรือผู้เขียนมีเจตนาว่าอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูดหรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึกส่วนตัว หรือเป็นความเห็นกลาง ๆ โดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าในอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟังหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่าน จะทำได้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนอ่านจะมีจุดหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจน

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูด และภาษาเขียน มีหลายชนิด ดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีกร (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

การวิจัยครั้งนี้จะใช้อรรถลักษณะของภาษาเกี่ยวกับ เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ โดยเรื่องที่น่าสนใจจะเป็นนิทานที่เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน และจะสามารถพัฒนาทักษะทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายในการสื่อความคือ การถ่ายทอดจินตนาการเป็นเรื่องราว ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่คิดสร้างสรรค์ขึ้นเอง หรืออิงข้อมูลจากเรื่องจริง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่และเวลา

- ข. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- ค. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
- ง. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
- จ. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
- ข. ใช้คำบุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
- ค. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น
- ง. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
- จ. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็น

ผล ความคล้อยตามและความขัดแย้ง ฯลฯ

จากอรรถลักษณะของภาษา (Genre) สรุปได้ว่า จากการศึกษาอรรถลักษณะของภาษาดังกล่าว เป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะทางการสื่อสารและเพื่อทักษะการคิด การวิเคราะห์และสร้างสรรค์ผลงาน และยังจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา เพื่อสามารถสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนได้เป็นอย่างดี

2.3 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

จากการศึกษาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้สำหรับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ซึ่งจะตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 118) ได้กล่าวสรุปว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในเบื้องต้นมาพอสมควรแล้ว จากกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 โดยสามารถอ่านข้อความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีเนื้อความไม่สลับซับซ้อนมากนัก รวมทั้งสามารถแต่งประโยคง่าย ๆ ตามความคิดของตนเองได้ ผู้เรียนควรจะได้รับการศึกษาฝึกฝนการอ่าน และการเขียนที่มีอรรถลักษณะหลากหลายมากขึ้น โดยจุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 จึงเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเขียนที่หลากหลาย ซึ่งจะมีวัตถุประสงค์ในการเขียนที่หลากหลายตามอรรถลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละบริบท การเข้าใจกระบวนการเขียนของผู้เขียน โดยเฉพาะวิธีการดำเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะ รวมทั้งการใช้ภาษาที่หลากหลายช่วยให้ผู้เรียน

สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องและหารายละเอียดของเรื่องที่ย่านได้ รวมทั้งการย่อความเป็น
อย่างดี

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 2 จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียน
สามารถพัฒนาการสื่อสารทางภาษาและทางบุคลิกภาพดังต่อไปนี้

1. ลำดับและสรุปแนวคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่ย่านได้
2. จับใจความสำคัญของ หารายละเอียดของเรื่อง และสรุปใจความสำคัญหรือ
ย่อเรื่องที่ย่านได้
3. วิเคราะห์แนวคิดของเรื่องที่ย่านเป็นแนวคิดของตนเองให้เป็นประโยชน์ใน
การนำไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เช่น นำไปปฏิบัติเพื่อประกอบอาชีพ การพัฒนาบุคลิกภาพ
หรือการพัฒนาจริยธรรม คุณธรรม

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบบที่ 2

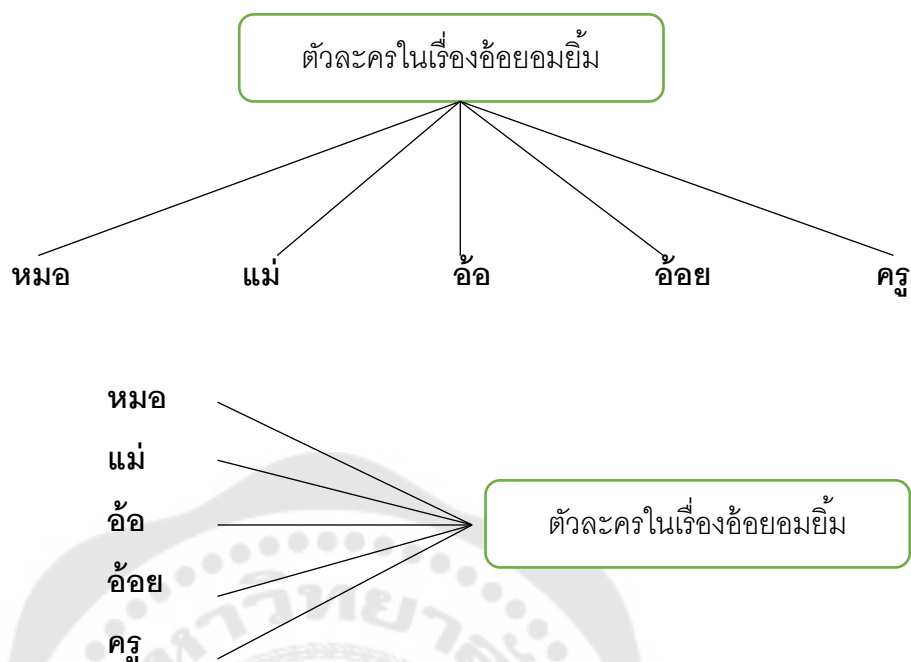
เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550 :121) ได้กล่าวสรุป ขั้นตอนการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา แบบที่ 2 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

**ขั้นที่ 1 : ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย/ สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ย่าน
อ่านร่วมกันกับผู้สอน / ทำแผนผังสรุปความ (Mapping)**

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ย่านและบอก
รายละเอียดของเรื่องที่ย่านได้

ในขั้นนี้ ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องได้เองแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนอ่านเรื่อง
ร่วมกัน จะอ่านออกเสียง หรืออ่านในใจบ้างสลับกันไปได้

จุดมุ่งหมายสำคัญคือการเตรียมการอ่านแก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถจับ
ใจความสำคัญของเรื่องและบอกรายละเอียดของเรื่องที่ย่านได้ ผู้สอนควรสอนการอ่านจับ
ใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้แผนผังสรุปความเพื่อช่วยผู้เรียนในการดึงใจความสำคัญของเรื่อง
เช่น การลำดับเรื่องการโยงความสำคัญของเรื่องที่ย่าน

ภาพประกอบ 2 การทำแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง

ขั้นที่ 2 ผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักการวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ ผู้สอนควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าสู่เรื่องราวที่ผู้เรียนจะพบในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเองเพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้ เช่น ครูสอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักชาติของทหารกล้าคนหนึ่ง ผู้สอนก็จะตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวผู้เรียนโดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าชาตินั้นสำคัญแค่ไหน” “นักเรียนจะรักและทำอย่างไรกับทหารกล้าคนนั้นไหม” “นักเรียนชอบทหารกล้าคนนั้นไหม” “เพราะเหตุใด” ในขั้นนี้ ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากก็อาจจะใช้แผนผังที่ทำไว้แล้วในขั้นที่ 1 มาช่วยได้ การใช้เพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันหรือการเล่นบทบาทสมมุติหรือละครสั้นจะช่วยให้การสนทนาและการอภิปรายมีชีวิตชีวาขึ้น หากผู้สอนจะนำมาใช้ประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสนุกสนานและเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น การประเมินผลสังเกตการแสดงความคิดเห็นหรือแนวคิดของผู้เรียน รวมทั้งความคิดสร้างสรรค์ที่อาจนำไปใช้ใน

ชีวิตส่วนตัวของผู้เรียน ในด้านต่าง ๆ เช่น การนำไปใช้เพื่อการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวคิดเกี่ยวกับ จริยธรรม คุณธรรม ฯลฯ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่ม/ เขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อย

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นและฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้นจากตัวอย่างของอรรถลักษณะในบทเรียนที่พบ

ในขั้นตอนนี้ ในระยะแรกเนื่องจากผู้เรียนในระดับชั้นนี้เขียนไว้บ้างแล้ว ผู้สอนสามารถให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาเขียนเรื่องที่ละประโยคหรือที่ละตอนได้ โดยตกลงเรื่องที่จะเขียนร่วมกันก่อน ผู้สอนจะมีหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการดำเนินการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เมื่อจบเรื่องที่ละตอนแล้วจึงให้ผู้เรียนผลัดกันออกมาวาดภาพประกอบหรือวาดจากกระดาษของตนแล้วนำมาตัดต่อได้ ในการเขียนเรื่องร่วมกันสามารถให้ผู้เรียนเขียนเรื่องเป็นของตนเองได้ โดยไม่จำเป็นต้องเหมือนเรื่องที่ทำในบทเรียนนำเสนอไป เพียงแต่พยายามให้คงรูปแบบของแนวการเขียนหรืออรรถลักษณะเดิมไว้

ตาราง 2 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์	<p>ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร / แล้วอย่างไรต่อไป</p> <p>เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน } ต่อไปละ >>สรุปเป็นอย่างไร</p> <p>อย่างไร } แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก ous ไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) ให้ลำดับความ ของเรื่องที่เกิดขึ้น)</p>
2. เรื่องราว	<p>เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร >> คืออะไร >> มีลักษณะอย่างไร</p> <p>มีเป็นอย่างไร >> มีลักษณะอย่างไร (โดยทั่วไปสรุปสั้น ๆ ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร สำคัญอย่างไร)</p>
3. เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	<p>ใคร >> ทำอะไร >> ที่ไหน >> เมื่อใด >> ous ไร</p> <p>แล้วเกิดอะไรขึ้น >> (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) >> ปัญหาคืออะไร</p> <p>แก้ไขได้อย่างไร >> สรุปแล้วเรื่องนี้มีคติสอนใจอย่างไร</p>

ตาราง 2 (ต่อ)

4. เรื่องแสดงความ ความคิดเห็น	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร >> เป็นความคิดเห็นของใคร >> มีเหตุและผล อย่างไร (ลำดับเหตุและผล) >> จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จากประเด็น ที่ตั้งไว้นี้อย่างไร)
อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
5. เรื่องอภิปราย	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร >> มีความสำคัญอย่างไร จำเป็นอย่างไร >> มี เหตุผลเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย (ลำดับเหตุผลที่เห็นด้วยที่ละตอน และไม่เห็นด้วยที่ ละตอน (ลำดับเหตุผลที่เห็นด้วยที่ละตอน และไม่เห็นด้วยที่ละตอน) >> สรุป เรื่องนี้จะสนับสนุนเรื่องที่ว่า มาแต่ต้น อย่างไร
6. เรื่องอธิบาย	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง >> สำคัญอย่างไร >> ทำได้อย่างไร เกิดขึ้นได้อย่างไร >> ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
7. เรื่องวิธีการ	เป็นวิธีการทำอะไร >> มีอุปกรณ์อะไรบ้าง >> ทำอย่างไร (ลำดับการ กระทำที่ละตอน)

ขั้นที่ 4 อภิปรายสนทนาและวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องใน เนื้อความที่เขียนในขั้นที่ 3

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถอ่านและสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่
อ่าน และวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่เขียนและพิจารณาแก้ไขความถูกต้องของภาษาที่ใช้เพื่อ
การพัฒนาการเขียนของตนเองต่อไป

ในขั้นนี้ผู้สอนควรให้ผู้เรียนสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องที่จะช่วยกันเขียนขึ้น โดย
วิเคราะห์อรรถลักษณะของเนื้อความที่อ่านว่ามีการดำเนินเรื่องในการเขียนอย่างไรบ้าง และมี
ลักษณะของภาษาที่ใช้อย่างไร

การวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องในขั้นตอนที่ 4

ตัวอย่างที่ 1

บอกคำจำกัดความทั่วไป	→	ปลิงทะเลเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่อาศัยอยู่บริเวณชายฝั่งทะเล
บอกลักษณะเฉพาะ	→	ปลิงทะเล มีรูปร่างแตกต่างกันแล้วแต่พันธุ์ของมัน มันมีลำตัวอ่อนนุ่มและมีหนวดสำหรับรับความรู้สึกอยู่รอบตัว ตัวของมันยาวประมาณ 1 ฟุต
บอกรายละเอียดของลักษณะเฉพาะ	→	ปลิงทะเลส่วนมากคล้ายเตงกวา ส่วนหัวเป็นปาก ส่วนท้ายเป็นทวารหนัก มันกินพืชและสัตว์เล็ก ๆ เป็นอาหาร ปลิงทะเลกินอาหารต่างจากปลิงน้ำจืดเพราะปลิงน้ำจืดจะคอยดูดกินเลือดคนและวัว ควาย ช้าง ม้า ที่ลงอาบน้ำตามสระและบึง ปลิงทะเลมีสีสันทันที่แตกต่างกันออกไป เช่น สีเทา สีขาว สีดำ สีน้ำตาลจุดเขียวคล้ำ สีแดง สีชมพูและสีม่วงสด มันชอบอาศัยอยู่ตามชั้นทราย ใต้หิน แนวปะการัง ในโคลน บริเวณชายฝั่งทะเล

ตัวอย่างที่ 2

เรื่อง เรามองเห็นได้อย่างไร

เหตุผลที่ 1 ว่าเรามองเห็นได้อย่างไร	→	ตาของเราเหมือนกับกล้องถ่ายรูป รูม่านตาที่ใช้เปิดปิดลูกตาทางด้านหน้านั้น มีหน้าที่เปิดให้แสงที่กระทบถูกสิ่งของมาเข้าสู่ลูกตาของเรา ส่วนของตาที่เป็นสีดำหรือสีอื่น ๆ ที่อยู่รอบรูม่านตานี้เรียกว่า ม่านตา ม่านตาจะหดหรือขยาย เพื่อปรับให้แสงมาเข้าตาเราเป็นปริมาณที่พอดี
-------------------------------------	---	--

เหตุผลที่ 2 ว่าตาเห็นได้
อย่างไร

เลนส์ตาที่อยู่หลังม่านตา ทำหน้าที่รวมแสงให้ได้ภาพของสิ่งที่
เรากำลังมอง

เหตุผลที่ 3 ว่าตาเห็นได้
อย่างไร

ในกล้องถ่ายรูป ภาพจะไปตกที่บนแผ่นฟิล์มพอดี ตาของเราไม่มี
แผ่นฟิล์มอยู่หลังลูกตา แต่เราเรียงภาพได้จากฉากข้างหลังลูก
ตาเรียกว่า “จอตา” “จอตา” ขอเรามีเซลล์เหล่านี้ไวต่อแสงมาก
เมื่อรับแสงแล้วก็จะส่งสัญญาณไปยังสมอง ทำให้เราเห็นภาพ
ทั้งหมดได้

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริม ทักษะทางภาษา

จุดมุ่งหมาย: ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่
สอดคล้องกับเรื่อง que อ่านในอรรถลักษณะที่หลากหลายมากขึ้นทั้งการอ่านและการเขียนรวมทั้งการ
ฟังและการพูด

จุดประสงค์ย่อยของขั้นตอนที่ 5 : ให้นักเรียนสามารถ

1. เขียนเรื่องใหม่ที่มีอรรถลักษณะเดิมในขั้นตอนที่ 3-4 ได้
2. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียนในจุดประสงค์ที่ 1 ได้
3. สังเกต อ่าน และค้นคว้าเรื่องใหม่เพิ่มเติมซึ่งมีอรรถลักษณะของ
เนื้อความแตกต่างไปจากจุดประสงค์ที่ 1
4. เขียนเรื่องใหม่ของตนเองที่มีทั้งอรรถลักษณะของเนื้อความตามที่ได้
สังเกตอ่านและค้นคว้าในจุดประสงค์ที่ 3
5. วิเคราะห์อรรถลักษณะและแก้ไขงานเขียน ของตนในจุดประสงค์ที่ 4 ได้
6. รายงานการเขียนของตนเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนได้
7. จับใจความสำคัญของเรื่องใหม่ต่าง ๆ ที่อ่านได้พร้อมทั้งบอก
รายละเอียดของเรื่อง que อ่านได้
8. เขียนย่อความหรือสรุปความจากการฟังหรือการอ่านได้

9. เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของระบบตัวสะกดของคำและประโยคต่างๆได้

10. จัดกลุ่ม และประเภทของคำต่างๆที่พบในประโยคต่าง ๆ ได้

จากขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่สอน คือ การเริ่มฝึกอ่านและเขียนเรื่องต่างๆ ที่มีลักษณะการเขียนที่หลากหลายพร้อมทั้งใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น โดยอาศัยการเลียนแบบหรืออิงแบบจากบทเรียน เช่น หนังสือ นิทาน โคลงกลอน จดหมาย เอกสารต่างๆ หรือจากกิจกรรมที่ผู้สอนเสนอแนะในชั้น ขั้นตอนการสอน ในรูปแบบที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่ให้นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ร่วมกันกับครูทำ ไต่อะแกรม สรุปความ จากนั้นครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม เขียนเรื่องของนักเรียนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง จากนั้น อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์ อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้น ในขั้นที่ 3 สุดท้ายทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (อัลเรส ทองลักษณะศิริ. 2549: 20; อ้างอิงจาก Walker and others. 1984 : 72) ได้กล่าวว่า ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในเทอร์เกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter teaching หรือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 45) ทำการทดลองภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับโปรแกรมที่เทอร์เกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napper by และ Marry Vale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลอง เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองสรุปว่า นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นมาก

2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ชยันต์ เพชรศรีจันทร์ (2533) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดย

สื่อหนังสือ เรียนที่ใช้ภาพเหมือนกับสื่อที่ใช้ภาพการ์ตูนผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความสนใจในการอ่านของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 โดยกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูง โดยมีขนาดอิทธิพล 1.63 หรือที่เปอร์เซ็นต์ไทล์ 94.84

นฤมล กังวาลไกล (2534) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการศึกษา เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ นักเรียนได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติมีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

หทัยทิพย์ ชมภูพิน และคณะ (2552: 97-107) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กัญญภัทร นิธิศวรรภากุล (2550) การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) การสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะ การอ่าน และการเขียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์

3.1 ความเป็นมาและความหมายเทคนิคจิ๊กซอว์

ไสตันบริงค์ และสตาล (Steinbrink; & Stahl. 1994: 135) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นรูปแบบของการเรียนรู้ร่วมมือแบบหนึ่ง ลักษณะของการเรียนรู้ร่วมมือแบบจิ๊กซอว์ จะจัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะมีนักเรียน 6 คน มีระดับความรู้แตกต่างกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะถูกกำหนดให้ไปเรียนร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ในหัวข้อที่ต่างกันแล้วทุกคนจะกลับมาที่กลุ่มของตน เพื่ออธิบายให้เพื่อนฟังถึงสิ่งที่ตนได้ไปเรียนร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ

สลาวิน (Slavin. 1995 : 126) ได้กล่าวถึงความหมายการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค Jigsaw ไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค Jigsaw ได้รับการพัฒนาโดยอารอนสัน (Aronson) ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ Jigsaw 2 แต่มีลักษณะสำคัญแตกต่างกันหลายประการคือ วิธีสอนโดยใช้ เทคนิค Jigsaw นักเรียนจะได้อ่านเนื้อหาที่แตกต่างกันไปจากเพื่อน ๆ ในกลุ่มใช้เวลาเรียนน้อยกว่า แบบ Jigsaw 2 ทั้งนี้เพราะ Jigsaw 2 มีเนื้อหาสั้นกว่า นักเรียนศึกษาได้เพียงบางส่วนเท่านั้น การเรียนแบบ Jigsaw เนื้อหาที่ใช้ศึกษาจะถูกเขียนเรียบเรียงเป็นบทย่อ ๆ ขึ้นมาใหม่เพื่อให้เข้าใจง่าย ซึ่งตรงกันข้ามกับ Jigsaw 2 เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กันไม่ถูกแบ่งเนื้อหาย่อ ๆ

Kagan (1995 : 32-33) เทคนิคการแก้ปัญหาด้วยจิ๊กซอว์ (Jigsaw problem solving) เป็นเทคนิคที่สมาชิกแต่ละคนคิดคำตอบของตนไว้ แล้วนำคำตอบของแต่ละคนมารวมกันเพื่อแก้ปัญหาให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์เหมาะสมที่สุด

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545: 177) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ใช้แนวคิดต่อภาพ โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มทุกกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเดียวกัน ผู้สอนจะแบ่งเนื้อหาของเรื่องที่จะให้เรียนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม และมอบหมายให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มศึกษาค้นคนละหัวข้อ ผู้เรียนแต่ละคนจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องที่ตนได้รับมอบหมายให้ศึกษาจากกลุ่ม สมาชิกต่าง

กลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันก็จะทำการศึกษาค้นคว้าร่วมกันจากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอธิบายความรู้เนื้อหาสาระที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง เพื่อให้เพื่อนสมาชิกทั้งกลุ่มได้รู้เนื้อหาสาระครบทุกหัวข้อย่อยและเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระทั้งเรื่อง

สุริยา เฟ็งลี (2552: 22) ความหมายของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่ม โดยจะแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน เป็นการแบ่งแบบคละความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกจำนวน 3-6 คน ในแต่ละกลุ่มจะเรียนกลุ่มตนเองว่า กลุ่มบ้าน สมาชิกจะได้รับหัวข้อย่อยในการศึกษาต่างกัน นักเรียนที่ได้รับหัวข้อเดียวกันจะอยู่กลุ่มเดียวกัน จะเรียนกลุ่มนี้ว่า กลุ่มเชี่ยวชาญ เมื่อทุกคนเข้าใจในหัวข้อของตนเองแล้วจะกลุ่มเข้ากลุ่มบ้านเหมือนเดิม และอธิบายเนื้อหาในหัวข้อที่ได้รับให้สมาชิกในกลุ่มฟัง โดยจะเรียงลำดับเนื้อหา ก่อนหลัง การประเมินจะใช้การประเมินเป็นกลุ่มและครูจะต้องช่วยเสริมแรงและให้รางวัลหรือพุดชมเชยเมื่อเสร็จสิ้นการประเมิน

จากความเป็นมาและความหมายเทคนิคจิ๊กซอว์ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอว์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มจะมีบทบาทที่สำคัญแตกต่างกันไป โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกันในการช่วยเหลือและพึ่งพาอาศัยกันในกลุ่ม เป็นการเรียนที่ส่งเสริมความร่วมมือและถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม โดยมีครูช่วยเสริมแรงให้เกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเทคนิคจิ๊กซอว์

ไสตันบริงค์ และสตาล (Steinbrink; & Stahl. 1994: 138) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนแบบเทคนิคจิ๊กซอว์ ดังนี้

การเตรียมความพร้อมของกลุ่ม

1. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามระดับความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย เด็กที่มีคะแนนดี 1 คน เด็กที่มีคะแนนปานกลาง 2-4 คน และเด็กที่มีคะแนนต่ำ 1 คน

2. ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 1 การประชุมกลุ่มบ้าน

3. ครูให้นักเรียนเลือกสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งในใบงาน “บทบาทของสมาชิกในกลุ่ม” ที่ครูแจกให้

4. ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ และอธิบายถึงรายชื่อหัวข้อย่อยในเรื่องที่เรียนแต่ละหัวข้อ โดยจำนวนหัวข้อย่อยจะเท่ากับจำนวนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม

5. นักเรียนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยที่ไม่ซ้ำกันกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ครูแจกใบงานที่ 2 ซึ่งเป็นคำถามในแต่ละหัวข้อย่อยที่แตกต่างกันไป เพื่อให้นักเรียนที่เลือกแต่ละหัวข้อตอบคำถามให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

6. นักเรียนที่เลือกศึกษาหัวข้อเดียวกันมารวมกันในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แต่งตั้งสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งในใบงานที่ 3 “กฎของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ” ที่ครูแจกให้

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเอกสารหรือหนังสือที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยรายละเอียดการศึกษาเนื้อหาจะระบุอยู่ในใบงานที่ 3 จากนั้น นักเรียนช่วยกันอภิปราย เพื่อตอบคำถามจากใบงานที่ 2 และสรุปความรู้เพื่อนำไปอธิบายในกลุ่มบ้านต่อไป

ขั้นที่ 3 การเสนอความรู้ในกลุ่มบ้าน

8. นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้านของตน สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจะผลัดกันเพื่อเสนอความรู้ที่ได้รับในการเข้าร่วมประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานที่ 4 “นำเสนออย่างผู้เชี่ยวชาญ” สมาชิกในกลุ่มจะร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้อื่นในกลุ่มรับผิดชอบ

9. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายในชั้น มีการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแต่ละกลุ่มบ้านให้ตรงกัน

สมคิด สร้อยน้ำ(2542 : 132-133) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Jigsaw ไว้ดังนี้

1. ครูแบ่งหัวข้อที่จะเรียนเป็นหัวข้อย่อย ๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกของแต่ละคน
2. จัดกลุ่มนักเรียนโดยให้มีความสามารถคละกันภายในกลุ่มเป็น กลุ่มบ้าน (Home group) กลุ่มละ 3-4 คน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้น

3. นักเรียนที่อ่านหัวข้อย่อยเดียวกันมานั่งด้วยกันเพื่อทำงานซักถาม และทำกิจกรรมในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group)

4. นักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม Expert group กลับมายังกลุ่มเดิม (Home group) ของตนเอง แล้วผลัดกันอธิบายให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง เริ่มจากหัวข้อย่อยที่ 1 2 3 และ 4

5. ทำการทดสอบ (Quiz) หัวข้อย่อยที่ 1-4 แก่นักเรียนทุกคนทั้งห้อง (สอบเดี่ยว)
แล้วนำคะแนนของสมาชิกแต่ละกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

6. กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดในการสอบครั้งนี้ จะตีประกาศไว้ในป้ายนิเทศของห้อง
หรือมุมจดหมายข่าวของห้อง

สนอง อินละคร (2544 : 122) ได้นำเสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค
Jigsaw ไว้ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 4-6 คน แต่ละกลุ่ม
ประกอบด้วยคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2-4 คน และอ่อน 1 คน แต่ละกลุ่มเลือกประธาน และ
เลขานุการกลุ่ม เรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home group)

2. กลุ่มบ้าน (Home group) แต่ละกลุ่มมอบหมายภาระงานให้สมาชิก
รับผิดชอบดังนี้

คนที่ 1 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 1

คนที่ 2 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 2

คนที่ 3 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 3

คนที่ 4 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 4

คนที่ 5 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 5

คนที่ 6 รับผิดชอบเนื้อหา หรือใบงานหรือบัตรกิจกรรมที่ 6

3. จัดกลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert group) โดยให้นักเรียนกลุ่มบ้านของแต่ละกลุ่มที่
รับผิดชอบเรื่องเดียวกันไปรวมกลุ่มใหม่ แล้วศึกษา ฝึกฝน ทำความเข้าใจเนื้อหา ทำใบงาน หรือทำ
กิจกรรมร่วมกันจนมีความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างดี

4. กลับกลุ่มบ้าน (Home group) โดยนักเรียนแต่ละคนกลับกลุ่มเดิม แล้วผลัด
กันอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มฟัง เริ่มจากเรื่องที่ 1 2 3 ไปจนครบทุกคน สมาชิกในกลุ่มซักถามจน
เป็นที่เข้าใจ

5. แต่ละกลุ่มเตรียมตัวทดสอบรายบุคคล แล้วรวมคะแนน หรือเฉลี่ยคะแนนเป็น
คะแนนของกลุ่ม

6. มอบรางวัลหรือประกาศเกียรติคุณแก่กลุ่มที่ได้คะแนน รวมหรือคะแนนเฉลี่ย
สูงสุด

ทิตินา แชมมณี (2554: 65) ได้เสนอกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจิ๊กซอว์
(Jigsaw) ดังต่อไปนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง – กลาง – อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group)

2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้มอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน (เปรียบเสมือนได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน ดังนั้นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) ขึ้นมา และร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียด และร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

4. สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปสู่กลุ่มบ้านของเรา แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เช่นนี้ สมาชิกทุกคนก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมของกลุ่มสาระทั้งหมด

5. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคล และนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรามารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

วิมลรัตน์ สุทธโรจน์ (2547 : 54-55) กล่าวว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือแบบจิกซอว์มีกิจกรรมดังนี้

1. ครูแบ่งเนื้อหาที่จะเรียนออกเป็นตอน ๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม และเท่ากับจำนวนกลุ่ม

2. จัดกลุ่มผู้เรียนโดยให้มีความสามารถละกัน เรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) แล้วมอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนศึกษาหัวข้อที่ต่างกันโดยการจับสลาก ใครได้หมายเลขใด ก็ไปศึกษาหัวข้อนั้น

3. ผู้เรียนได้รับหัวข้อเดียวกันจากแต่ละกลุ่มมานั่งด้วยกันเพื่อท างานและศึกษาร่วมกันเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) จนได้ความรู้จากกลุ่ม

4. สมาชิกแต่ละคนออกจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และกลับสู่กลุ่มเดิม (บ้าน) ของตน แล้วผลัดกันอธิบายเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ตนศึกษามาให้เพื่อนฟัง เลขากลุ่มจับบันทึกไว้

5. สมาชิกแต่ละกลุ่ม ช่วยกันสรุปเป็นแผนผังความคิด (Mind Mapping) เพื่อเตรียมนำเสนอผลงาน โดยจับสลากลำดับกลุ่มตัวแทนไปที่ละกลุ่มเพื่อน าเสนอผลงาน 6. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป แล้วแจกใบงานให้ผู้เรียนแต่ละคนพร้อมเฉลย จากนั้นเก็บไว้ในแฟ้มสะสมผลงาน 7. เกมแข่งขันตอบค าถามจากเรื่องที่อ่าน(แบบทดสอบย่อย)สอบเป็นรายบุคคลแล้วส่ง

เป็นกลุ่ม เปลี่ยนกันตรวจเป็นกลุ่ม ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลย แล้วหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มกลุ่มใดได้ คะแนนสูงสุดเป็นกลุ่มชนะ แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นรายบุคคล

จากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเทคนิคจิ๊กซอว์ สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนของ เทคนิคจิ๊กซอว์เริ่มต้นจากการจัดกลุ่ม คณะความสามารถ จากนั้นผู้เรียนศึกษาเรียนรู้จากหัวข้อที่ได้รับจากกลุ่มของตนเอง จากนั้นแยกกันไปศึกษาตามกลุ่มเชี่ยวชาญ และนำกลับมาอภิปรายกลุ่มของตนเอง โดยการเรียนตามขั้นตอนของจิ๊กซอว์ทำให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ตนเอง และสามารถทำให้งานประสบความสำเร็จได้จากการช่วยเหลือกันในกลุ่ม

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์

3.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

เกธ (Ghaith, Ghazi M. 2003: 21) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Jigsaw ของนักเรียนชาวเลบานอน เกรด 8 รายวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคะแนนกลุ่มสูงและคะแนนกลุ่มต่ำ และระหว่างเพศชายและเพศหญิง การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Jigsaw สามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติการอ่านของนักเรียนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ซาเบน (Shaaban, Kassim. 2006: 377-403) ได้ ทำการศึกษาแตกต่างในการจัดการเรียนการสอนแบบปกติกับการสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw ในการอ่านคำศัพท์ การออกเสียง การอ่านเข้าใจ ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนเกรด 5 จำนวน 44 คน ในการจัดการเรียนการสอน จะใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติกับกลุ่มควบคุมและแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Jigsaw 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีผลการเรียนรู้ที่แตกต่างกันในการเข้าใจการอ่าน การอ่านคำศัพท์และการอ่านออกเสียง โดยการจัดการเรียนรู้เทคนิค Jigsaw สามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนได้

3.3.2 งานวิจัยในประเทศ

วารณี พรหมคุณ (2549: 49) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ โรงเรียนชุมชนบ้านหนองคู จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.33/82.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทยด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ

พรรณภา พลขาง (2550: 89) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้แผนผังโน้ตสนิประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านกุดฉิม จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ์ (2554: 85) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฑามาศ กันตیب (2554) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำ โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมวิทยา จังหวัดราชบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษา และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียน ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเรียนรู้สูงกว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความคิดเห็นของนักเรียนที่ได้รับการการสอนโดยเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมการศึกษาที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน

ปริญญา บัณฑิต (2553) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 กับแบบปกติ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคจิ๊กซอว์สรุปได้ว่า เทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเทคนิคจิ๊กซอว์เป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมมือ มีนักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มยอมเกิดการเรียนรู้ที่ได้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงทดลอง ผู้วิจัยทำการศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวนระดับชั้นละ 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 75 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากเพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ และกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนแบบเดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
- 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบเดิม

2.3 แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ เพื่อใช้ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6)

2. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จังหวัดนครนายก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและเทคนิคจิ๊กซอว์

4. กำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาที่ใช้ในการทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากโครงสร้างเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ และวิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ ประกอบการพิจารณาถึงความยากง่ายของเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยพิจารณาความเหมาะสมและอิงอรรถลักษณะทางภาษาจาก เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) จากนั้นนำเนื้อหาทั้งหมดที่ได้เลือกให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ดังนี้

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นหนังสือนิทาน ได้แก่

4.1 ชื่อหนังสือ 101 เรื่องเอก นิทานอีสป

ชื่อเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ

4.2 ชื่อหนังสือนิทานอีสป

ชื่อเรื่อง ไก่ฟ้ากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์

4.3 ชื่อหนังสือพุทธชาดกสอนใจ ใฝ่คุณธรรม

ชื่อเรื่อง เรื่อง เจ้าลิงอวดฉลาด

4.4 ชื่อหนังสือพุทธชาดกสอนใจ ใฝ่คุณธรรม

ชื่อเรื่อง สู้ไม่ถอย

5. ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ โดยกำหนดเนื้อหาและขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตาราง 3 ตารางแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

แผนการจัดการเรียนรู้	เรื่อง	ระยะเวลาที่ใช้คาบละ 60 นาที (คาบ)
	ปฐมนิเทศและทำแบบทดสอบก่อนเรียน	1
1	เรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ	3
2	เรื่อง ไก่ฟ้ากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์	3
3	เรื่อง เจ้าลิงอวดฉลาด	3
4	เรื่อง สู้ไม่ถอย	3
	สรุปกิจกรรมการเรียนรู้และทำแบบทดสอบหลังเรียน	1
	จำนวนคาบสอนทั้งหมด	12
	จำนวนคาบที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด	14

5.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการ เพื่อนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบเพื่อใช้ในการคำนวณค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

5.2 ในคาบเรียนที่ 2 ผู้วิจัยจะดำเนินการสอนตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์จนถึงคาบเรียนที่ 13

5.3 ในคาบเรียนที่ 14 ผู้วิจัยสรุปกิจกรรมการเรียนรู้และดำเนินการทดสอบหลังเรียนเพื่อคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบไปใช้ในการคำนวณค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

ตาราง 4 ตารางวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

ขั้นตอน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ตามแนวคิดเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย	เทคนิคจิ๊กซอว์ตามแนวคิด ไสตันบริงค์และสตาล	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
ขั้นเตรียมความพร้อม		<p>การเตรียมความพร้อมของกลุ่ม</p> <p>1. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามระดับความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย เด็กที่มีคะแนนดี 1 คน เด็กที่มีคะแนนปานกลาง 2-4 คน และเด็กที่มีคะแนนต่ำ 1 คน</p> <p>2. ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง</p>	<p>เตรียมความพร้อม</p> <p>ครูจัดนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ (เก่ง – กลาง – อ่อน) กลุ่มละ 4-6 คน ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง (กลุ่มบ้าน)</p>

ตาราง 4 (ต่อ)

ขั้นตอน	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ตาม แนวคิด เสวลักษณะ รัตนวิชัย	เทคนิคจิ๊กซอว์ ตามแนวคิด ไสตันบริงค์ และสตาล	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
ขั้นที่ 1		<p>ขั้นตอนที่ 1 การประชุมกลุ่มบ้าน</p> <p>3. ครูให้นักเรียนเลือกสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งในใบงาน “บทบาทของสมาชิกในกลุ่ม” ที่ครูแจกให้</p> <p>4. ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ และอธิบายถึงรายชื่อหัวข้อย่อยในเรื่องที่เรียนแต่ละหัวข้อ โดยจำนวนหัวข้อย่อยจะเท่ากับจำนวนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม</p> <p>5. นักเรียนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยที่ไม่ซ้ำกันกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ครูแจกใบงานที่ 2 ซึ่งเป็นคำถามในแต่ละหัวข้อย่อยที่แตกต่างกันไป เพื่อให้นักเรียนที่เลือกแต่ละหัวข้อตอบคำถามให้ถูกต้อง</p> <p>ขั้นที่ 2 การประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ</p> <p>6. นักเรียนที่เลือกศึกษาหัวข้อเดียวกันมารวมกันในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แต่งตั้งสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งในใบงานที่ 3 “กฎของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ” ที่ครูแจกให้</p> <p>7. นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเอกสารหรือหนังสือที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยรายละเอียดการศึกษาเนื้อหาจะระบุอยู่ในใบงานที่ 3 จากนั้น นักเรียนช่วยกันอภิปราย เพื่อตอบคำถามจากใบงานที่ 2 และเขียนสรุปความรู้เพื่อนำไปอธิบายในกลุ่มบ้านต่อไป</p>	<p>1. การศึกษาค้นคว้า (Exploration)</p> <p>- ครูให้นักเรียนเลือกสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่ง ใน ใบ งาน “บทบาทของสมาชิกในกลุ่ม” ที่ครูแจกให้</p> <p>- ครูอธิบายถึงหัวข้อย่อยในเรื่องที่เรียนแต่ละหัวข้อ</p> <p>- นักเรียนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยที่ไม่ซ้ำกันกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม</p> <p>- ครูแจกใบกิจกรรมที่ 2 เป็น ค า ถา ม เ พื่ อ ใ ห้ นักเรียนเลือกศึกษาแต่ละหัวข้อที่ไม่ซ้ำกัน</p> <p>- ให้สมาชิก (กลุ่มบ้าน) ที่ศึกษาเรื่องเดียวกันในแต่ละกลุ่มมารวมกันในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ร่วมกันอภิปรายและทำความเข้าใจร่วมกัน</p>

ตาราง 4 (ต่อ)

ขั้นตอน	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ตามแนวคิด เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย	เทคนิคจิ๊กซอว์ ตามแนวคิด ไฮตันบริงค์ และสตาล	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์
ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 1 : ผู้เรียนอ่านเรื่อง ร่วมกันและอภิปราย/ สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ร่วมกันกับผู้สอน / เขียน แผนผังสรุปความ (Mapping)	ขั้นที่ 3 การเสนอความรู้ใน กลุ่มบ้าน 8. นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้าน ของตน สมาชิกในกลุ่มแต่ละคน จะผลัดกันเพื่อเสนอความรู้ที่ ได้รับในการเข้าร่วมประชุมกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ โดยปฏิบัติตาม คำสั่งในใบงานที่ 4 “นำเสนอ อย่างผู้เชี่ยวชาญ” สมาชิกใน กลุ่มจะร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับ หัวข้อที่ผู้อื่นในกลุ่มรับผิดชอบ 9. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกัน อภิปรายในชั้น มีการนำเสนอ ผลงานของแต่ละกลุ่ม และ ตรวจสอบความถูกต้องของ เนื้อหาของแต่ละกลุ่มบ้านให้ ตรงกัน	2. อภิปรายและเขียน แผนผังสรุปความ (Discussion and Mapping) - นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้าน ของตนเอง - นักเรียนนำความรู้จาก หัวข้อที่ตนเองไปศึกษามา อภิปรายในกลุ่มตามลำดับ เรื่องที่ตนเองรับผิดชอบ - ครูสรุปเรื่องพร้อมกับ นักเรียนทุกคนอีกครั้ง - นักเรียนในกลุ่มร่วมกัน เขียนแผนผังสรุปความ ตาม ใบกิจกรรมที่ 3

ตาราง 4 (ต่อ)

ขั้นตอน	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ตามแนวคิด เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ	เทคนิคจิ๊กซอว์ ตามแนวคิด ไสตันบริงค์ และสตาล	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 2 : ผู้สอนโยนเรื่องทีอ่าน เข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และ อภิปรายร่วมกัน		3. เชื่อมโยงเนื้อหา (Connection Contexts) <ul style="list-style-type: none"> - ครูเชื่อมโยงเนื้อเรื่องทีอ่านเข้าสู่เรื่อง ที่เรียน โดยอธิบายอรรถลักษณะที่ สำคัญของการเขียนเรื่องตาม จินตนาการ และลักษณะโครงสร้างใน การดำเนินเรื่อง และอภิปรายเรื่องที อ่านร่วมกัน - ครูจะใช้คำถามในกระกระตุ้น นักเรียนจากอรรถลักษณะของการ เขียนเรื่องตามจินตนาการ - ครูให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที เกิดขึ้นกับตัวเอง หรือเหตุการณ์ คล้ายกันให้เพื่อนฟัง
ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับ ผู้สอนในกลุ่ม/ เขียนเรื่องของ ผู้เรียนเองในกลุ่มใหญ่หรือ กลุ่มย่อย		4. กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities) <ul style="list-style-type: none"> - ผู้เรียนปรึกษาและออกแบบนิทาน ร่วมกันของกลุ่มตนเอง - ครูให้ผู้เรียนเขียนเรื่องร่วมกันใน กลุ่ม โดยลงมือเขียนเรื่องจาก การศึกษาเนื้อหาพร้อมกันแล้ว โดยครู จะเป็นผู้ให้คำปรึกษาในการแต่งเรื่อง

ตาราง 4 (ต่อ)

ขั้นตอน	การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ตาม แนวคิด เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย	เทคนิคจิ๊กซอว์ ตามแนวคิด ไฮตันบริงค์ และสตาล	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 4 : อภิปรายสนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะ ร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องใน เนื้อความที่เขียนในขั้นที่ 3		5. วิเคราะห์เรื่อง (Analysis) - ผู้เรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับ เรื่องที่เขียน พร้อมร่วมกัน วิเคราะห์อรรถลักษณะเกี่ยวกับ เรื่องที่เขียน แกไขความถูกต้อง ของภาษา เพื่อพัฒนาการเขียน ของตนเอง
ขั้นที่ 6	ขั้นที่ 5 : ทำกิจกรรมทาง ภาษาเพื่อทบทวนฝึก ความแม่นยำ และเสริม ทักษะทางภาษา		6. กิจกรรมทางภาษา (Language Activities) - ครูให้แต่ละกลุ่มนำเสนอเรื่องที่ เขียน - นำเรื่องที่เขียนจัดทำเป็นสมุด นิทาน

การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊ก เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจการเขียนที่หลากหลายตามอรรถลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละบริบท มาประยุกต์ใช้ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ ซึ่งมีลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือและแบ่งผู้เรียนเรียนรู้เป็นกลุ่ม มีระดับความรู้แตกต่างกัน การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์จึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะการเขียนที่หลากหลายและส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจของนักเรียนและให้มีทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์หาลักษณะเด่นของกลวิธีการสอนทั้งสองรูปแบบและศึกษาวิเคราะห์ลักษณะร่วมกัน โดยเฉพาะขั้นตอนการสอนที่มีความสอดคล้องกันหลายขั้นตอน ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องและความแตกต่างกันของทั้ง 2 รูปแบบการเรียนรู้ ได้ดังตารางที่ 5

จากตารางข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊ก ซึ่งทั้ง 2 กลวิธีนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันในประเด็นของ ขั้นตอนการสอนในแต่ละขั้นตอนนี้ จะเห็นว่าได้ว่าลำดับขั้นตอนในการสอนของทั้ง 2 กลวิธีมีความสอดคล้องกัน จากตารางการวิเคราะห์การการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2547: 121) เป็นการสอนที่เน้นทักษะการเขียนที่หลากหลายและส่งเสริมการทำงาน ร่วมกันซึ่งจะเห็นได้จากขั้นตอนการสอน ซึ่งการนำเทคนิคจิ๊กซอว์เป็นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในกลุ่ม ฝึกให้ผู้เรียนมีความเอาใจใส่ รับผิดชอบต่อตัวเองและกลุ่มร่วมกับสมาชิกอื่น ซึ่งเมื่อพิจารณาจุดมุ่งหมายและกระบวนการ เรียนรู้ในบางขั้นตอนของทั้ง 2 กลวิธีแล้ว แม้ว่าจะมีลำดับขั้นตอนที่แตกต่างกันแต่ก็มีความ สอดคล้องและเกี่ยวเนื่องกันอย่างมากที่จะนำมาจัดการเรียนการสอน

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอประธานกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาความ ถูกต้องเหมาะสม จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการเขียนจำนวน 3 ท่าน เพื่อ พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องของจุดประสงค์กับการกระบวนการเรียนรู้ ภาษาที่ใช้ ตลอดจนความสอดคล้องระหว่างขั้นตอนต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นจึง นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์ ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของลักษณะกิจกรรมและ เวลาที่ใช้ในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

9. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับ เทคนิคจิ๊กซอว์ ที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองกับกลุ่มทดลองต่อไป

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม เพื่อใช้ในการ เขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษา ตีฆษาตอนปลาย (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6)

2. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จังหวัดนครนายก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและเทคนิคจิ๊กซอว์

4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม โดยกำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียนรู้ โดยให้นักเรียนอ่านนิทาน แล้วให้นักเรียนคิดและคาดเดาว่าบทอ่านนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน

2. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ จากนั้นมอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเขียนสรุปใจความสำคัญของที่อ่านเป็นแผนภาพโครงเรื่อง โดยใช้คำถาม ใคร (ตัวละครในเรื่องมีใครบ้าง) ทำอะไร (เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น) ที่ไหน (สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์) เมื่อไร (เวลาหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไร) อย่างไร (วิธีการหรือบรรยากาศเป็นอย่างไร) และหาคำตอบ

3. ครูให้นักเรียนนำเสนอเรื่องจากแผนภาพโครงเรื่อง โดยใช้ภาษาที่เป็นของตนเอง

4. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนเรื่อง โดยใช้อรรถลักษณะของเรื่องเดิม จากใบงานที่กำหนดให้

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนนำเสนอเรื่องที่เขียน นำเรื่องที่เขียนทำเป็นสมุดนิทานพร้อมทั้งวาดภาพประกอบเรื่องราว

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอประธานกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม ที่ผู้วิจัยสร้างที่เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการเขียนจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องของจุดประสงค์กับการกระบวนการเรียนรู้ ภาษาที่ใช้ ตลอดจนความสอดคล้องระหว่างขั้นตอนต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของลักษณะกิจกรรมและเวลาที่ใช้ในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม ที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองกับกลุ่มควบคุมต่อไป

แบบวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

1. ศึกษาทฤษฎี หลักการ และแนวทางการจัดทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

2. สร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

3. สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยปรับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องของ สุนันท์ ศลโกสุม (2526: ภาคผนวก) และ โฮมส์ (ปิยพงษ์ พรหมนทร์. 2558:49-52; อ้างอิงจาก Holmes. 1993) โดยสรุปได้ดังนี้

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการจะอธิบายเกณฑ์และการให้คะแนนไว้ดังต่อไปนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง หมายถึง การนำแนวคิดของงานเขียนมาตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง

2. การเสนอแนวคิด หมายถึง ความสามารถในการเสนอแนวคิดแปลกใหม่ แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและเร้าความสนใจผู้อ่านมาก โดยการคัดเลือกความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เกิดเป็นภาพในใจของผู้อ่าน ใช้จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ

3. การลำดับเรื่อง หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาในการเขียนให้ต่อเนื่องกันไม่สับสน มีข้อความของแต่ละส่วนสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของการเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยพิจารณาตามอรรถลักษณะของการเขียนเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ

เรื่องเล่าเชิง จินตนาการ	ใคร → ทำอะไร → ที่ไหน → เมื่อใด → อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) → ปัญหาคืออะไร → แก้ไขได้อย่างไร → สรุปแล้วเรื่องนี้มีความน่าสนใจอย่างไร
-----------------------------	---

4. การเสนอเรื่อง หมายถึง การเขียนที่มีขอบข่ายครอบคลุมและตรงกับจุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ได้จากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ มีสาระที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและแสดงแง่คิดในแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่อง

5. การใช้ภาษาสื่อความหมาย หมายถึง การใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย หมายถึง การใช้คำ ประโยค ความหมายของคำ ความหมายของประโยคได้อย่างเหมาะสม

ตาราง 5 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

เกณฑ์พิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การตั้งชื่อเรื่อง	4
2. การเสนอแนวคิด	4
3. การลำดับเรื่อง	4
4. การเสนอเรื่อง	4
5. การใช้ภาษาสื่อความหมาย	4

4. นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอประธานกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมจากนั้นนำไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

5. นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการเขียนจำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลจำนวน 1 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

6. นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ มาปรับปรุงเกณฑ์การประเมินตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยจะสามารถพิจารณาได้ตามเกณฑ์การวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการดังต่อไปนี้

ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

คะแนน เกณฑ์	4	3	2	1
1. การตั้งชื่อเรื่อง	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง น่าสนใจ ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับรัด	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง น่าสนใจ	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง	ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
2. การเสนอแนวคิด	เสนอแนวคิดแปลกใหม่ และได้รับความสนใจผู้อ่านมาก แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ	เสนอแนวคิดแปลกใหม่และได้รับความสนใจผู้อ่าน แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ	เสนอแนวคิดที่น่าสนใจแสดงความคิดสร้างสรรค์ ไม่ชัดเจนและมีจินตนาการในบางตอน	มีความคิดสร้างสรรค์แต่แสดงความคิดไม่ชัดเจนใช้จินตนาการน้อยมาก

ตาราง 6 (ต่อ)

คะแนน เกณฑ์	4	3	2	1
3. การลำดับ เรื่อง	การลำดับความ เป็นไปอย่าง ต่อเนื่อง ชัดเจน	การลำดับความ เป็นไปอย่างต่อเนื่อง	การลำดับความ สับสนในบางตอน	การลำดับความ สับสนแต่ยังอยู่ ในกรอบของเนื้อ เรื่อง
4. การเสนอ เรื่อง	เนื้อหาสอดคล้อง กับชื่อเรื่องอย่าง ชัดเจน เสนอ ความคิดในแง่มุม ต่าง ๆ	เนื้อหาสอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง มีข้อมูล อ้างอิงสนับสนุน	เนื้อหาสัมพันธ์กัน แต่ขาดความ สนับสนุน	เนื้อหาสัมพันธ์ กัน แต่สื่อความ ไม่ชัดเจน
5. การใช้ ภาษาสื่อ ความหมาย	ใช้ภาษาถูกต้อง เลือกใช้คำได้อย่าง ถูกต้อง เหมาะสม	ใช้ภาษาถูกต้อง เลือกใช้คำได้อย่าง ถูกต้อง ผิดพลาด เล็กน้อย	ใช้ภาษาได้ดี เลือกใช้คำได้อย่าง เหมาะสม ผิดพลาดปาน กลาง	ใช้ภาษาได้ดี สามารถเลือกใช้ คำได้มี ข้อผิดพลาด มาก

7. นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการที่ได้รับการ
ตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์

วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยดำเนินการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเดิม ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 62) ดังนี้

ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง Control Group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	การทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
E	T _{1E}	X ₁	T _{2E}
C	T _{1C}	X ₂	T _{2C}

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

E	แทน	กลุ่มทดลอง
C	แทน	กลุ่มควบคุม
X ₁	แทน	การจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
X ₂	แทน	การจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม
T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) 2 ห้องเรียน โดยเป็นห้องทดลองและควบคุม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ
3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง ใช้ระยะเวลาทดลอง 4 คาบต่อสัปดาห์ โดยใช้ Pretest-posttest จำนวน 2 คาบ จำนวนการทดลอง

ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 14 คาบ

4. เมื่อสิ้นสุดตามกำหนด ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

5. นำผลคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบเรื่องการเขียนเรื่องตามจินตนาการมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ โดยใช้คะแนนจากแบบวัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตด้วยการทดสอบ t- test dependent samples

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนแบบปกติ โดยใช้คะแนนจากแบบวัดหลังเรียน โดยคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตด้วยการทดสอบ t- test independent samples

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติวิเคราะห์ผลการทดลองดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 สูตรหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.2 สูตรหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่น

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและ

หลังการเรียน โดยใช้ t-test for Dependent Sample ตามสมมติฐานข้อ 1 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ กับการสอนแบบปกติ โดยใช้ t-test for Independent Sample ตามสมมติฐาน ข้อ 2 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและหลังเรียน และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายข้อมูล จึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยก่อนการทดลอง
\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยหลังการทดลอง
$S.D_1$	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนการทดลอง
$S.D_2$	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังการทดลอง
t	แทน	ค่าสถิติ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและหลังเรียน

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลตามลำดับต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ ผู้วิจัยได้ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติค่าที่เป็นอิสระ t-test dependent Sample ผลปรากฏดังตาราง

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D	t
ก่อนเรียน	29	11.86	1.55	18.98
หลังเรียน	29	16.20	1.65	

จากตาราง พบว่า ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถในการเขียนตามจินตนาการมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนพัฒนาการแสดงได้ดังตารางที่ 8

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติค่าที่เป็นอิสระ t-test for Independent Sample ผลปรากฏดังตาราง

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	n	k	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
			\bar{X}_1	S.D ₁	\bar{X}_2	S.D ₂	
กลุ่มทดลอง	29	1	10.26	1.32	16.20	1.65	10.46
กลุ่มควบคุม	29	1	9.96	1.52	11.44	1.80	

จากตาราง พบว่า ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์กับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์มีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองคือ 16.20 ซึ่งสูงกว่าหลังเรียนของกลุ่มควบคุมคือ 11.44 จึงสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์มีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์และวิธีการสอนแบบเดิม

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวนระดับชั้นละ 3 ห้องเรียนรวมทั้งหมด 6 ห้อง มีนักเรียนทั้งหมด 147 คน

กลุ่มตัวอย่างใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากเพื่อแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ และกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนแบบเดิม

2. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้ระยะเวลาทดลอง 4 คาบต่อสัปดาห์ คาบละ 50 นาที รวม 14 คาบ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้ใช้เนื้อหาวิชาภาษาไทย ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสาระที่ 2 การเขียน ตัวชี้วัดที่ 7 เรื่อง การเขียนเรื่องตามจินตนาการ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพร้อมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งหมด 12 คาบ
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งหมด 12 คาบ
3. แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งเป็นข้อสอบแบบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบของการเขียนเรื่องตามจินตนาการที่กำหนดในงานวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ การตั้งชื่อเรื่อง การเสนอแนวคิด การลำดับเรื่อง การเสนอเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน เช่น คะแนนเฉลี่ย และค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลอง
2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบ t-test dependent

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม โดยใช้การทดสอบ t-test independent

6. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. จากการเปรียบเทียบการความสามารถของนักเรียนในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ หลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง 16.20 และคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง 11.86 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ หทัยทิพย์ ชมภูพิน และคณะ (2552: 104) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ นฤมล กังวาลไกล (2534: 95-98) ได้ศึกษาเรื่อง

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาความสามารถในการเขียน พัฒนาขึ้นและช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และทำให้นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนเพิ่มขึ้นได้

2. ความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัครเศ ทองลักษณะศิริ (2549: 49-53) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมและการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมต่างก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ทั้งสิ้น แต่การได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้มากกว่าการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร อินทร์หอม (2542 : 92 - 97) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยพัฒนามากขึ้นมากกว่าการสอนด้วยคู่มือครู และการวิจัยของ กัญญภัทร นิธิศวารากุล (2550 : 127-141) การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการ

สอนแบบเดิม การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) การสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านมิติ ความสามารถด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความด้านธรรมชาติแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและเทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการให้แก่แก่นักเรียนทั้งในด้านเนื้อหา ความคิด จินตนาการ การเสนอแนวคิด การลำดับเรื่อง ด้านและการใช้ภาษาสื่อความหมาย ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะช่วยฝึกฝนให้ผู้เรียนเขียนเรื่องในบริบทต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย โดยสามารถทำให้ผู้เรียนอ่านเรื่อง แปลความ สรุปความ ตีความ ขยายความและวิเคราะห์เรื่องที่อ่านด้วยตนเอง และนำความสามารถนั้นมาพัฒนาเป็นงานเขียนของตนเองที่มีเนื้อความในอรรถลักษณะในบริบทใหม่ที่เป็นความคิดของตนเอง นอกจากนี้การนำเทคนิคจิ๊กซอว์เข้ามาช่วยในเรื่องของการทำงานกลุ่มให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนจะมีการวางแผนในการทำงานร่วมกัน ฝึกให้ผู้เรียนทำงานอย่างมีระบบแบบแผนและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการสื่อสารทางภาษา โดยผู้เรียนจะต้องลำดับและสรุปแนวคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่านได้ จับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง และสรุปใจความสำคัญหรือย่อเรื่องที่อ่าน และวิเคราะห์แนวคิดของเรื่องที่อ่านเป็นแนวคิดของตนเองให้เป็นประโยชน์ในการนำไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2550: 118) และยังเรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในกลุ่ม ฝึกให้ผู้เรียนมีความเข้าใจใ้รับผิดชอบต่อตัวเองและกลุ่มร่วมกับสมาชิก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544 : 55) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความถนัด ความสามารถ ประสบการณ์และรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน เมื่อนักเรียนเรียนรู้ร่วมกันจะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ร่วมกัน ผู้เรียนที่เรียนรู้้น้อยกว่าสามารถเรียนรู้จากผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า และผู้เรียนที่มีที่มึความรู้มากกว่าก็จะเพิ่มทักษะการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งมาจากการที่ช่วยอธิบายผู้อื่นและส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่เรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์สามารถเห็นพัฒนาของนักเรียนในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ ตื่นเต้นกับกับเรื่องที่อ่านในแต่ละครั้ง และการแลกเปลี่ยนรู้ร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์งานเขียน ประกอบด้วยกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง กล่าวคือ นักเรียนอ่านเรื่อง

และวิเคราะห์เรื่องที่อ่าน นักเรียนทำแผนผังสรุปความจากเรื่องที่อ่าน ผู้สอนเชื่อมโยงความรู้และนำประสบการณ์จากเรื่องที่เคยอ่านหรือประสบการณ์เดิมเหล่านั้นมาช่วยให้เกิดแนวคิดในการวางแผนการเขียนของตนเอง โดยมีการใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการคิดของนักเรียน เพื่อให้เกิดงานเขียนที่สร้างสรรค์ โดยผ่านการแลกเปลี่ยนรู้กัน ทำให้ผู้เรียนนำเรื่องหรือสิ่งที่เพื่อนในกลุ่มสนใจมาเรียงลำดับเรื่องราวและสามารถเขียนเรื่องเรื่องร่วมกันในกลุ่ม และร่วมกันวิเคราะห์เรื่องของกลุ่มตนเอง ตรวจสอบ แก้ไขข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในงานเขียน รวมถึงการใช้ภาษาและสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับเรื่อง ในแต่ละขั้นผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำในการสร้างสรรค์งานเขียนของกลุ่มตนเอง

ผลการอภิปรายข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการให้กับนักเรียนได้ เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการก็นำความรู้ความสามารถไปใช้ในการพัฒนาการเขียนเรื่องตามจินตนาการของตนเองให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไปได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้

1.1 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ควรจะเป็นเนื้อหาที่ไม่ยาว ไม่ซับซ้อน เหมาะกับวัยของนักเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์เรื่องของนักเรียน ถ้าเรื่องมีเนื้อหายาวเกินไป นักเรียนอาจเกิดการสับสนในการวิเคราะห์ ทำให้เป้าหมายของการเรียนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์

1.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ควรใช้เวลา 3 ชั่วโมงต่อเนื่องกัน เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่อเนื่อง เนื่องจากการเรียนแต่ละขั้นการสอนต้องใช้เวลาให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดและแสดงออกด้วยการลงมือทำ

1.3 ครูผู้สอนควรจะต้องให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาการแต่งเรื่องและการใช้ภาษาของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

1.4 ครูผู้สอนต้องเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีความตั้งใจและมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้ และการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

1.5 การจัดกลุ่มแบบคละความสามารถ ผู้สอนต้องมีข้อมูลทางด้านการเรียน การทำงานของแต่ละคน เพื่อให้นักเรียนทำงานกับเพื่อนในกลุ่มได้อย่างดีและประสบผลสำเร็จ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมและเทคนิคจิ๊กซอว์กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นอื่น เช่น ระดับมัธยมศึกษา โดยปรับเนื้อหาสาระ ขั้นตอนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับชั้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนอื่น ๆ เพื่อจะได้การสอนที่นำมาสอนเหมาะสมกับเนื้อหาและเหมาะสมกับผู้เรียน

2.3 ควรศึกษาค้นคว้าตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการอ่าน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพูด เจตคติต่อการเรียนการสอน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- haith. Ghazi M.; & Amal, R. B. (2003, April-June). Relationship between Reading Attitudes Achievement and Learner Perceptions of Their Jigsaw II Cooperative.
- Kagan, S. (1995). *Cooperative Learning & Wee Science*. San Clemento : Kagan Cooperative Learning,
- Slavin,R.E., (1995). *Cooperative Learning Theory and Practice*. Boston: Allyn and Bacon.
- Shaaban, Kassim. (2006, November-December). An Initial Study of the Effects of Coopera Learning on Reading Comprehension Vocabulary Acquisition and Motivation to Re Journal of Reading: Psychology. 27(5): 377-403.
- Steinbrink, John.; & Stahl Robert J. (1994). Jigsaw III = jigsaw II + cooperative Test Review Application to the Social Studies Classroom. In *Cooperative Learning in Social Studies: A Handbook for Teachers*. Stahl, Robert J. pp. 131-152. California: Addi Wesley Publishing Company.
- Walker, Richard F., B.J. Baarlett and S. Rattanavich. (1984,October). *Teacher's Note on a Program of Concentrated Language Encounter Teaching*.
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลามสาระการเรียนรู้ภาษาพูดศักราช 2544**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ กรรณิการ์ พวงเกษม. (2531). **การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทาง สรรค์ในระดั ประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา. (2538). **"การบริหารแผนงานโครงการพัฒนาท้องถิ่นและชนบทด้ การศึกษา" ในการบริหารแผนงานโครงการพัฒนาท้องถิ่นและชนบท**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- กัญณภัทร นิธิศวรรภากุล. (2550). **การเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการแบบเดิม**. ปรินญาณิพนธ์ปรินญูณามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- กาญจนา นาคสกุลและคณะ. (2548). **ภาษาไทยวันละคำ**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาเวน, เซคตี. (2551). **จินตนาการสร้างสรรค์**. แปลจาก Creative Visualization โดย ทศยุทธ. สมุทรปราการ: สนพ.เรือนบุญ.
- คณะกรรมการวิชาการคิดสร้างสรรค์เพื่อการจัดการคุณค่า. (2555). **การคิดสร้างสรรค์เพื่อการจัดการคุณค่า**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิมล์ม โกวิททางกูร. (2530). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทักษะคิด และพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ และ แบบฝึกการเขียนอย่างเอกลัคน์**. ปรินญานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต.
- ชนาธิป พรกุล. (2554). **การสอนกระบวนการคิด ทฤษฎีและการนำไปใช้**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาญณรงค์ พรุ่งใจจัน. (2546). **ความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธการพิมพ์. ทรูปlookปัญญา ดอทคอม. (2559). **การเขียนเรื่องตามจินตนาการ**. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2559, จาก <http://www.trueplookpanya.com/learning/detail/27722/040079>
- ทศนา แชมมณี. (2552). **ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แชมมณี. (2558). **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล กังวานไกล. (2534). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ**. ปรินญานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทพร บัวบาน. **ชุดกิจกรรมพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๔ การเขียนเรื่องตามจินตนาการ**.
- ประดับ จันทร์สุขศรี. (2552). **คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์ : เรียงความย่อความและสรุปความ ช่วงชั้นที่ 2-4**. กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย.
- ปิยพงษ์ พรหมนทร์. (2558). **การศึกษาพัฒนาความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3**. ปรินญานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ผะอบ ไปชะกฤษณะ. (2532). **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น
- พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ. (2554). **ผลการใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณภา พลขาง. (2550). **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้แผนผังมโนทัศน์ประกอบการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รังสรรค์ จันดี. (2541). **เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท๑๓๐ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วนิช สุภรัตน์. (2547). **ความคิดและความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- วัชรภา เล่าเรียนดี. (2548). **เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับครูมืออาชีพ**. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัฒน์ บุญจับ. (2541). **ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- วรรณ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- วรรณ พรหมคุณ. (2549). **การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิค (Jigsaw)**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2558). **รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. เข้าถึงได้จาก <http://www.niets.or.th>.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช. (2544). **มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา**. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สนิท ตั้งทวี. (2531). **ความรู้และทักษะทางภาษา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุนทร สิ้นพานนท์; และคนอื่นๆ. (2551). **พัฒนาทักษะการคิด...พิชิตการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เลียงเชียง.
- สุนทร สิ้นพานนท์; และคนอื่นๆ. (2555). **พัฒนาทักษะการคิด ตามแนวปฏิรูปการศึกษา**. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินติ้ง.

- สุนันท์ ศลโกสุ่ม. (2526). รูปแบบการสอนและปัญหาของการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รายงานการวิจัยประกอบการศึกษารายวิชาหลักสูตร 773. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา
- สุวิทย์ มูลคำ ; และอรทัย มูลคำ. (2547). 21 วิธีการจัดการเรียนรู้...เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุภาพร อินทร์หอม. (2542). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2534). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา : กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- หทัยทิพย์ ชมพูพิน และคณะ. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA). วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัศเรศ ทองลักษณะศิริ. (2549). ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) . วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2554). พัฒนาทักษะภาษาพัฒนาความคิดด้วยกิจกรรมการเล่นประกอบการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2550). แม่บทมาตรฐาน ภาษาไทย ป.๓. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญเจริญทัศน์.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2557). ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอนก หิรัญสถิตย์. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน เจตคติต่อการอ่าน
ภาษาอังกฤษและ พฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่ได้รับการสอนแบบมุง ประสพการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม.

วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เอื้อมพร ยิ่งยี่น. (2550). การพัฒนาทักษะการอ่านคำ โดยใช้วิธีการสอนแบบมุงประสพการณ์
ภาษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ โรงเรียนชุมชนบ้าน
ช่างเค็ง อำเภอมะเข่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ดารกา วรรณวนิช
ตำแหน่ง รักษาการแทนผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายบริการ
สถาบันวิจัย พัฒนา และสาธิตการศึกษา
2. อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
3. อาจารย์ ดร.ไอลดา คัล้ายสำริด
ตำแหน่ง คีษานินเทศก์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

ภาคผนวก ข

คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
2. การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอน
แบบเดิม
3. การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตาม
จินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

ตาราง 10 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

แผนที่	ดัชนีความสอดคล้อง			รวม	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม

ตาราง 11 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม

แผนที่	ดัชนีความสอดคล้อง			รวม	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

การประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตาม
จินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

ตาราง 12 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตาม
จินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

ข้อ	ดัชนีความสอดคล้อง			รวม	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
6	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์
- แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม
- แบบวัดความสามารถทางการเขียนเรื่องตามจินตนาการและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิ๊กซอว์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

วิชา ภาษาไทย 4

รหัสวิชา ท14101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ

ผู้สอน นางสาวจิตตรี อุทุมพร

เวลา 3 คาบ

1. สาระสำคัญ

การเขียนเรื่องตามจินตนาการ คือ การเขียนเรื่องที่เกิดจากความคิด ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน และจินตนาการโดยใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาเป็นความเรียง เรื่องเล่า โดยการใช้ภาษาสื่อความหมายให้ชัดเจน

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อ เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ตัวชี้วัด

ท 2.1 ป.4/7 เขียนเรื่องตามจินตนาการ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ความรู้

1. นักเรียนบอกความหมายและลักษณะของการเขียนเรื่องตามจินตนาการได้

4.2 กระบวนการ

1. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องตามจินตนาการได้

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. นักเรียนมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความมุ่งมั่นในการทำงาน และมีวินัย

5. สารการเรียนรู้

การเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยใช้วรรณลักษณะจากเรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ”

6. กิจกรรมการเรียนรู้

การเขียนเรื่องตามจินตนาการโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับเทคนิคจิกซอร์

คาบเรียนที่ 1

ขั้นเตรียมความพร้อม ครูจัดนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ (เก่ง – กลาง – อ่อน)

กลุ่มละ 4-6 คน ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 1 การศึกษาค้นคว้า (Exploration)

- ครูนำภาพ หมาป่า แกะ ป่า ลำธาร ตัดบนกระดาน แล้วให้นักเรียนทายชื่อเรื่องจากภาพต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นการคิด จินตนาการและประสบการณ์ที่ผ่านมาของนักเรียน

- ครูให้อ่านเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะร่วมกัน ในใบกิจกรรมที่ 1

- ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่และหัวข้อในการศึกษา จากนั้นให้นักเรียนแบ่งหัวข้อกันรับผิดชอบ ในใบกิจกรรมที่ 2

- สมาชิกของกลุ่มบ้านแต่ละคนจะไปร่วมกันในกลุ่มที่มีหัวข้อเดียวกันเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยหัวข้อที่แต่ละคนจะต้องรับผิดชอบหัวข้อที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของวรรณลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลุ่ม ใคร (ตัวละครในเรื่องมีใครบ้าง)

กลุ่มทำอะไร (เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น)

กลุ่มที่ไหน (สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์)

กลุ่มเมื่อไร (เวลาหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไร)

กลุ่มอย่างไร (วิธีการหรือบรรยากาศเป็นอย่างไร)

กลุ่มข้อคิด (ข้อคิดหรือคติสอนใจในเรื่องนี้)

- นักเรียนร่วมกันอภิปรายตามหัวข้อที่ได้รับ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยครูจะใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจนักเรียน เช่น

1. นักเรียนรู้จักนิทานที่มีตัวละครเป็นหมาป่าหรือไม่ มีเรื่องอะไรบ้าง

2. นักเรียนรู้จักนิทานที่มีตัวละครเป็นลูกแกะหรือไม่ มีเรื่องอะไรบ้าง

3. ถ้าเป็นความคิดของนักเรียน นิทานเรื่องี่อ่านควรจบอย่างไร

4. ถ้านักเรียนแต่งนิทานเองจะใช้ตัวละครอะไรบ้าง เพราะอะไร

ขั้นที่ 2 อภิปรายและเขียนแผนผังสรุปความ (Discussion and Mapping)

- นักเรียนกลับเข้ามากลุ่มเดิม (กลุ่มบ้าน)
- นักเรียนร่วมกันอภิปรายตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันในกลุ่มตนเอง และสรุปเรื่องพร้อมนักเรียนอีกครั้ง
- นักเรียนร่วมกันทำแผนผังโครงเรื่อง (Mapping) ไปกิจกรรมที่ 4

ขั้นที่ 3 เชื่อมโยงเนื้อหา (Connection Contexts)

- โดยครูเชื่อมโยงเนื้อหาของเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ และอธิบายถึงอรรถลักษณะของเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ

เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) ปัญหาคืออะไร แก้ไขได้อย่างไร สรุปแล้วเรื่องนี้มีความคิดสนใจอย่างไร
--------------------------------	---

- ครูจะใช้คำถามในกระกระตุ้นนักเรียนจากอรรถลักษณะของเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ ดังนี้

1. ตัวละครในเรื่องหมาป่ากับลูกแกะมีใครบ้าง
2. ในเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ มีเหตุการณ์อะไรบ้าง
3. เหตุการณ์ในเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ เกิดขึ้นที่ไหนบ้าง
4. เหตุการณ์ในเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ เกิดขึ้นเมื่อไหร่
5. เหตุการณ์ในเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ สุดท้ายแล้วเหตุการณ์เป็นอย่างไร
6. จากเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ นักเรียนได้ข้อคิดอะไร
7. ปัญหาในเรื่องนี้มีอะไรบ้าง และมีวิธีแก้ไขอย่างไร

- ครูให้นักเรียนลองเล่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับนักเรียน หรือที่มีเหตุการณ์คล้ายกันให้เพื่อนฟัง

- ครูสรุปและอธิบายอรรถลักษณะของเรื่องเล่าเชิงจินตนาการให้นักเรียนเข้าใจร่วมกัน

คาบเรียนที่ 2

ครูให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ และทบทวนประเด็นสำคัญที่ต่าง ๆ จากการทำแผนผังสรุปความ (Mapping) เพื่อเป็นแนวทางในการแต่งเรื่องของตนเอง

ขั้นที่ 4 กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities)

- ครูให้นักเรียนในกลุ่มปรึกษาและออกแบบนิทานของกลุ่มตนเอง โดยใช้นิทานที่อ่านหรือประสบการณ์ที่เคยอ่านนิทานมาเพื่อแลกเปลี่ยนรู้กันในกลุ่ม

- ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งเรื่องของกลุ่มตนเอง โดยจะต้องตกลงกันว่าเอาเนื้อเรื่องเดิม (หมาป่ากับลูกแกะ) โดยทบทวนจากแผนผังสรุปความจากเรื่องเดิม หรือเปลี่ยนเรื่อง เปลี่ยนตัวละคร เปลี่ยนสถานที่ เปลี่ยนวิธีการดำเนินเรื่อง โดยทำลงในใบกิจกรรมที่ 4

- ครูให้คำแนะนำเพื่อให้นักเรียนแต่งเรื่อง โดยอาจจะนำตัวอย่างคำถามจากเรื่องเล่าเชิงจินตนาการว่า

ใคร --> ทำอะไร --> ที่ไหน --> เมื่อไหร่ -->อย่างไร --> แล้วเกิดอะไรขึ้น --> ข้อคิดของเรื่อง

คาบเรียนที่ 3

ขั้นที่ 5 วิเคราะห์เรื่องเขียน (Analysis)

- นักเรียนอ่านเรื่องของกลุ่มตนเองและร่วมกันวิเคราะห์หรือวรรดลักษณะจากเนื้อความของเรื่องที่เขียน โดยวิเคราะห์จากอรรถลักษณะของเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ ดังนี้ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้น (ตามลำดับเรื่องก่อนหลัง) ปัญหาคืออะไร แก้ไขได้อย่างไร สรุปแล้วเรื่องนี้มีความน่าสนใจอย่างไรบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับอรรถลักษณะเดิมหรือไม่

- นักเรียนร่วมกันแก้ไขการใช้ภาษาให้เหมาะสม

ขั้นที่ 6 กิจกรรมทางภาษา (Presentation)

- นักเรียนนำเสนอเรื่องที่เขียนหน้าชั้นเรียน โดยครูและเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันวิเคราะห์อรรถลักษณะเรื่องเล่าเชิงจินตนาการ โดยเริ่มตั้งแต่การเสนอเรื่อง ตั้งชื่อเรื่อง การลำดับเรื่อง การเสนอเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การใช้ลีลาและเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในเขียน

- นำเรื่องที่เขียนทำเป็นสมุดนิทาน พร้อมทั้งวาดภาพประกอบเรื่องราว

7. การวัดและประเมินผล

วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์
ตรวจใบกิจกรรม	ใบกิจกรรม	เกณฑ์พิจารณา 1. การตั้งชื่อเรื่อง 2. การเสนอแนวคิด 3. การลำดับเรื่อง 4. การเสนอเรื่อง 5. การใช้ภาษาสื่อ ความหมาย
สังเกตความใฝ่เรียนรู้ ความ มุ่งมั่นในการทำงาน และความ มีวินัย ของนักเรียน	พฤติกรรมนักเรียนแบบกลุ่ม	ระดับคุณภาพ ผ่าน / ไม่ผ่าน

7. สื่อ / แหล่งการเรียนรู้

1. นิทาน เรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ”
2. ใบกิจกรรมเรื่อง การเขียนเรื่องตามจินตนาการ (ใบงานที่ 5)

8. ชิ้นงาน / ภาระงานของนักเรียน

1. แผนผังสรุปความ (ใบงานที่ 3)
2. งานเขียนเรื่องตามจินตนาการ (ใบงานที่ 4)
3. สมุดนิทาน

9. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

10. บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

11. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

12. แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

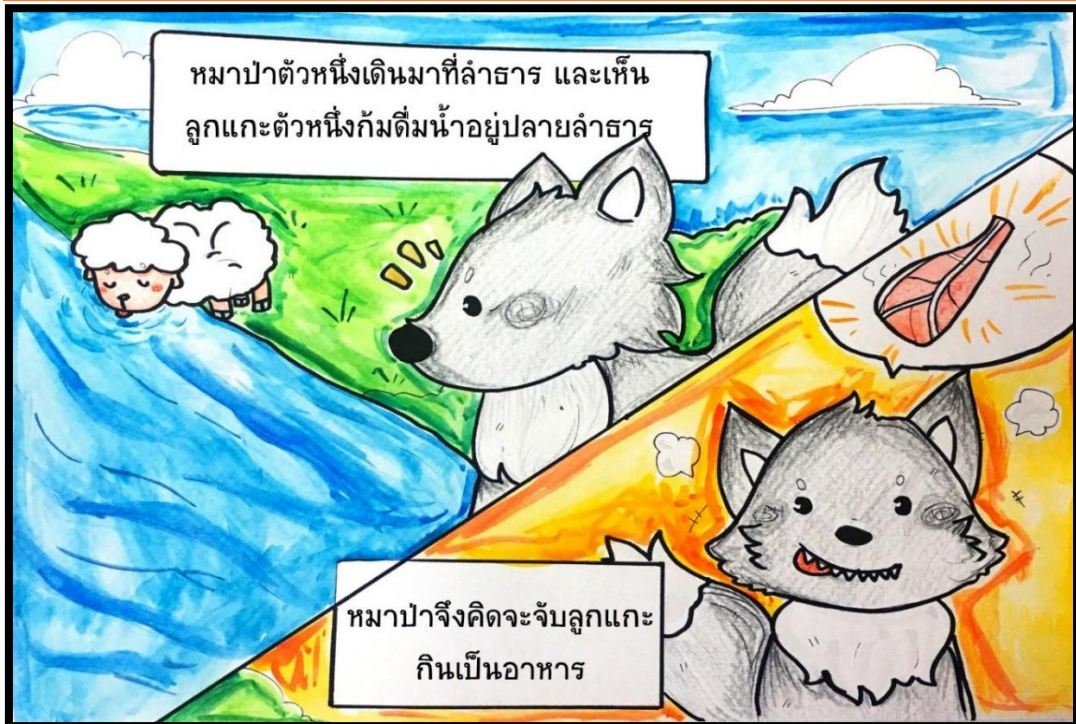
คะแนน เกณฑ์	4	3	2	1
1. การตั้งชื่อเรื่อง	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง น่าสนใจ ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับรัดกุม	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง น่าสนใจ	ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง	ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
2. การเสนอแนวคิด	เสนอแนวคิดแปลกใหม่ และได้รับความสนใจผู้อ่านมาก แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ	เสนอแนวคิดแปลกใหม่และได้รับความสนใจผู้อ่าน แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ	เสนอแนวคิดที่น่าสนใจแสดงความคิดสร้างสรรค์ ไม่ชัดเจน และมีจินตนาการในบางตอน	มีความคิดสร้างสรรค์แต่แสดงความคิดไม่ชัดเจนใช้จินตนาการน้อยมาก

ตาราง (ต่อ)

คะแนน เกณฑ์	4	3	2	1
3. การลำดับ เรื่อง	การลำดับความ เป็นไปอย่าง ต่อเนื่อง ชัดเจน	การลำดับความ เป็นไปอย่างต่อเนื่อง	การลำดับความ สับสนในบางตอน	การลำดับความ สับสนแต่ยังอยู่ ในกรอบของเนื้อ เรื่อง
4. การเสนอ เรื่อง	เนื้อหาสอดคล้อง กับชื่อเรื่องอย่าง ชัดเจน เสนอ ความคิดในแง่มุม ต่าง ๆ	เนื้อหาสอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง มีข้อมูล อ้างอิงสนับสนุน	เนื้อหาสัมพันธ์กัน แต่ขาดความ สนับสนุน	เนื้อหาสัมพันธ์ กัน แต่สื่อความ ไม่ชัดเจน
5. การใช้ ภาษาสื่อ ความหมาย	ใช้ภาษาถูกต้อง เลือกใช้คำได้อย่าง ถูกต้อง เหมาะสม	ใช้ภาษาถูกต้อง เลือกใช้คำได้อย่าง ถูกต้อง ผิดพลาด เล็กน้อย	ใช้ภาษาได้ดี เลือกใช้คำได้อย่าง เหมาะสม ผิดพลาดปาน กลาง	ใช้ภาษาได้ดี สามารถเลือกใช้ คำได้มี ข้อผิดพลาด มาก

กิจกรรมที่ 1

นิทานอีสปเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ

กิจกรรมที่ 2

“บทบาทของสมาชิกในกลุ่ม”

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งหน้าที่กันในกลุ่มเพื่อไปศึกษาหัวข้อดังต่อไปนี้

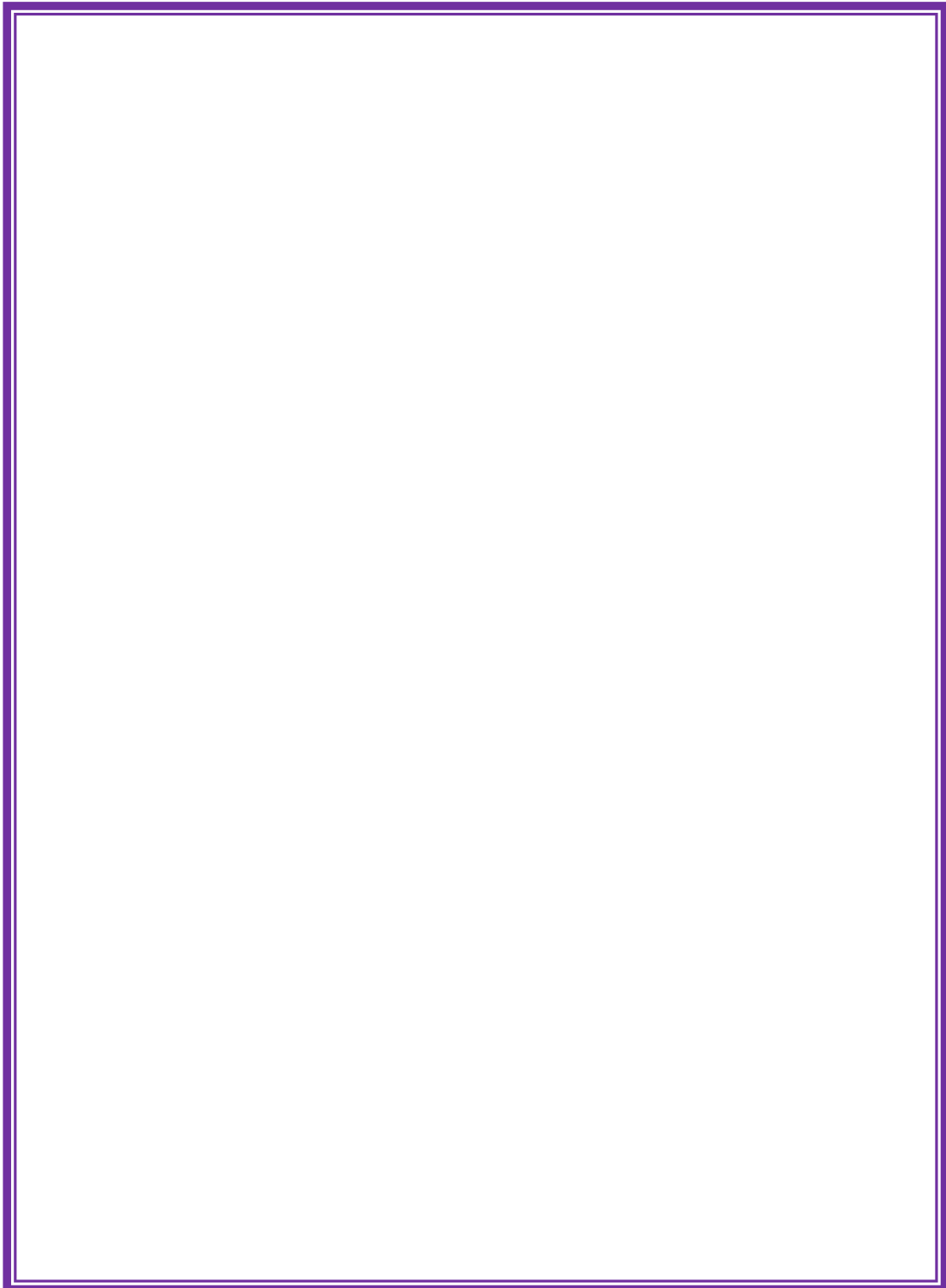
ชื่อกลุ่ม.....

1. ใคร (ตัวละครในเรื่องมีใครบ้าง) ผู้รับผิดชอบ.....
2. ทำอะไร (เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น) ผู้รับผิดชอบ.....
3. ที่ไหน (สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์) ผู้รับผิดชอบ.....
4. เมื่อไร (เวลาหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไร) ผู้รับผิดชอบ.....
5. อย่างไร (วิธีการหรือบรรยากาศเป็นอย่างไร) ผู้รับผิดชอบ.....
6. ข้อคิด (ข้อคิดหรือคติสอนใจในเรื่องนี้) ผู้รับผิดชอบ.....

กิจกรรมที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแผนผังโครงเรื่อง จากเรื่อง **หมาป่ากับลูกแกะ**

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเดิม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

วิชา ภาษาไทย 4

รหัสวิชา ท14101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ

ผู้สอน นางสาวจิตตรี อุทุมพร

เวลา 3 คาบ

1. สาระสำคัญ

การเขียนเรื่องตามจินตนาการ คือ การเขียนเรื่องที่เกิดจากความคิด ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน และจินตนาการโดยใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาเป็นความเรียง เรื่องเล่า โดยการใช้ภาษาสื่อความหมายให้ชัดเจน

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ท 2.1 ให้กระบวนการเขียน เขียนสื่อ เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ตัวชี้วัด

ท 2.1 ป.4/7 เขียนเรื่องตามจินตนาการ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ความรู้

1. นักเรียนบอกความหมายและลักษณะของการเขียนเรื่องตามจินตนาการได้

4.2 กระบวนการ

1. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องตามจินตนาการได้

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. นักเรียนมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความมุ่งมั่นในการทำงาน และมีวินัย

5. สาระการเรียนรู้

การเขียนเรื่องตามจินตนาการ โดยใช้โครงเรื่องจากเรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ”

6. กิจกรรมการเรียนรู้

คาบเรียนที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน แบบคละความสามารถ
2. ครูนำรูปภาพ หมาป่า แกะ ป่า ลำธาร ตีตบนกระดาน แล้วให้นักเรียนทายชื่อภาพ ชื่อเรื่องจากภาพ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ครูแจกนิทานเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ ให้แต่ละกลุ่มอ่านเรื่องในใบกิจกรรมที่ 1
4. ครูมอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่มเกี่ยวกับเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ โดยครูจะใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจนักเรียน เช่น
 - นักเรียนรู้จักนิทานที่มีตัวละครเป็นหมาป่าหรือไม่ มีเรื่องอะไรบ้าง
 - นักเรียนรู้จักนิทานที่มีตัวละครเป็นลูกแกะหรือไม่ มีเรื่องอะไรบ้าง
 - ถ้าเป็นความคิดของนักเรียน นิทานเรื่องที่อ่านควรจบอย่างไร
 - ถ้านักเรียนแต่งนิทานเองจะใช้ตัวละครอะไรบ้าง เพราะอะไร
5. ครูให้นักเรียนสรุปเรื่องพร้อมกัน โดยแต่ละกลุ่มร่วมกันเขียนแผนผังสรุปความเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ ร่วมกันในกลุ่ม จากใบกิจกรรมที่ 2
6. ครูใช้คำถาม ใคร (ตัวละครในเรื่องมีใครบ้าง) ทำอะไร (เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น) ที่ไหน (สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์) เมื่อไร (เวลาหรือเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไร) อย่างไร (วิธีการหรือบรรยายากาศเป็นอย่างไร) และอธิบายลักษณะการเขียนเรื่องตามจินตนาการให้นักเรียนเข้าใจ ร่วมกัน

เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) ปัญหาคืออะไร แก้ไขได้อย่างไร สรุปแล้วเรื่องนี้มีความคิดอย่างไร
-------------------------	---

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอแผนผังโครงเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ หน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์การดำเนินเรื่องพร้อมกัน

คาบเรียนที่ 2

8. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเรื่อง หมาป่ากับแกะ และทบทวนประเด็นสำคัญต่างๆ จากแผนผังสรุปเรื่อง และร่วมกันสนทนาเรื่องที่ได้รับร่วมกันในห้องเรียน

9. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนการเขียนเรื่องของกลุ่มตนเอง โดยจะมีเค้าโครงของเรื่องเดิมเรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ หรือจะแต่งเรื่องใหม่ด้วยตนเอง พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง จากใบกิจกรรมที่ 3

ใคร --> ทำอะไร --> ที่ไหน --> เมื่อไหร่ --> อย่างไร --> แล้วเกิดอะไรขึ้น --> ข้อคิดของเรื่อง

10. จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกเขียนเรื่องตามจินตนาการจากการคิดลำดับของแผนผังของเรื่องที่กลุ่มตนเองได้วางแผนไว้ โดยครูจะให้คำแนะนำและตรวจสอบเรื่องที่เขียนให้

คาบเรียนที่ 3

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

11. นักเรียนแต่ละกลุ่มทบทวนเรื่องที่เขียนร่วมกันไว้

12. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอเขียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน

13. ครูและนักเรียนร่วมกันเสนอแนะและให้คำแนะนำ แล้วอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียนร่วมกัน โดยครูจะใช้คำถามชักถามเช่น

- ทำไมจึงแต่งเรื่องนี้
- นักเรียนชอบตัวละครอะไรในเรื่องนี้
- นักเรียนชอบเรื่องที่แต่งหรือไม่

14. นำเรื่องที่ปรับปรุงแก้ไข และนำเรื่องที่เขียนทำเป็นสมุดนิทาน พร้อมทั้งวาดภาพประกอบเรื่องราว

7. การวัดและประเมินผล

วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์
ตรวจใบกิจกรรม	ใบกิจกรรม	ร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์
สังเกตความใฝ่เรียนรู้ ความ	แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ระดับคุณภาพ
มุ่งมั่นในการทำงาน และความ	แบบกลุ่ม	ผ่าน / ไม่ผ่าน
มีวินัย ของนักเรียน		

7. สื่อ / แหล่งการเรียนรู้

1. นิทาน เรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ”
2. ใบกิจกรรม

8. ชิ้นงาน / ภาระงานของนักเรียน

1. แผนผังสรุปความ
2. งานเขียนเรื่องตามจินตนาการ

9. กิจกรรมเสนอแนะ

.....
.....
.....

10. บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....
.....
.....

11. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

12. แนวทางการแก้ไข

.....
.....
.....

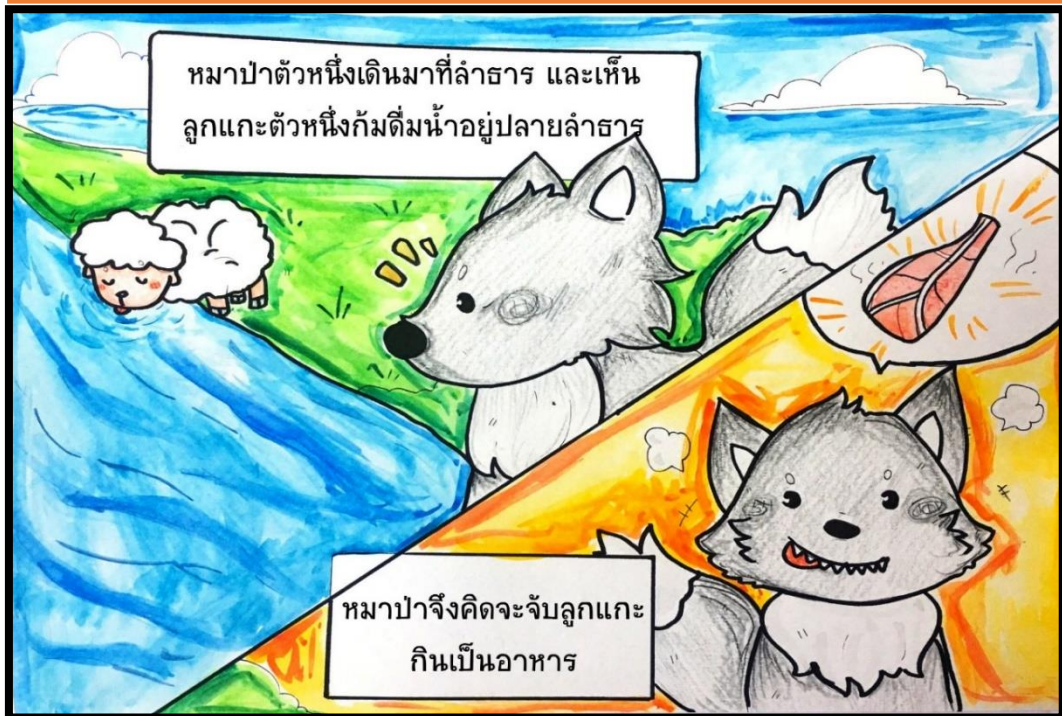
ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

ใบกิจกรรมที่ 1

นิทานอีสป เรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ

ใบกิจกรรมที่ 2

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนแผนผังโครงเรื่อง จากเรื่อง **หมาป่ากับลูกแกะ**

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ปีการศึกษา 2560

ภาคเรียนที่ 1

วิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท14101

เรื่อง การเขียนเรื่องตามจินตนาการ เวลา 60 นาที

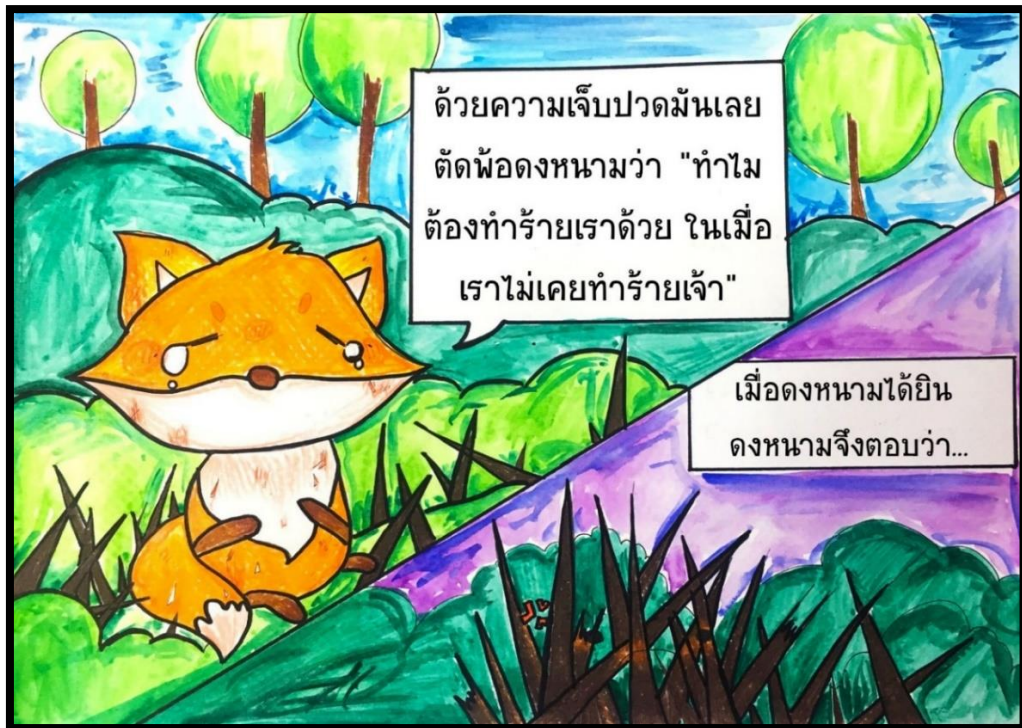
คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วเขียนเรื่องใหม่ของตนเองที่มีการดำเนินเรื่องเหมือนกับเรื่องที่อ่านหรือเขียนเรื่องใหม่ตามความสนใจของตนเองและเขียนแผนผังโครงเรื่องพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง

นิทานอีสปเรื่อง สุนัขจิ้งจอกในดงหนาม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	จิตรวี อุทุมพร
วัน เดือน ปี เกิด	13 เมษายน 1989
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2556 ปริญญาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พ.ศ.2562 การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	63 หมู่ 7 ต.องครักษ์ อ.องครักษ์ จ.นครนายก 26120

